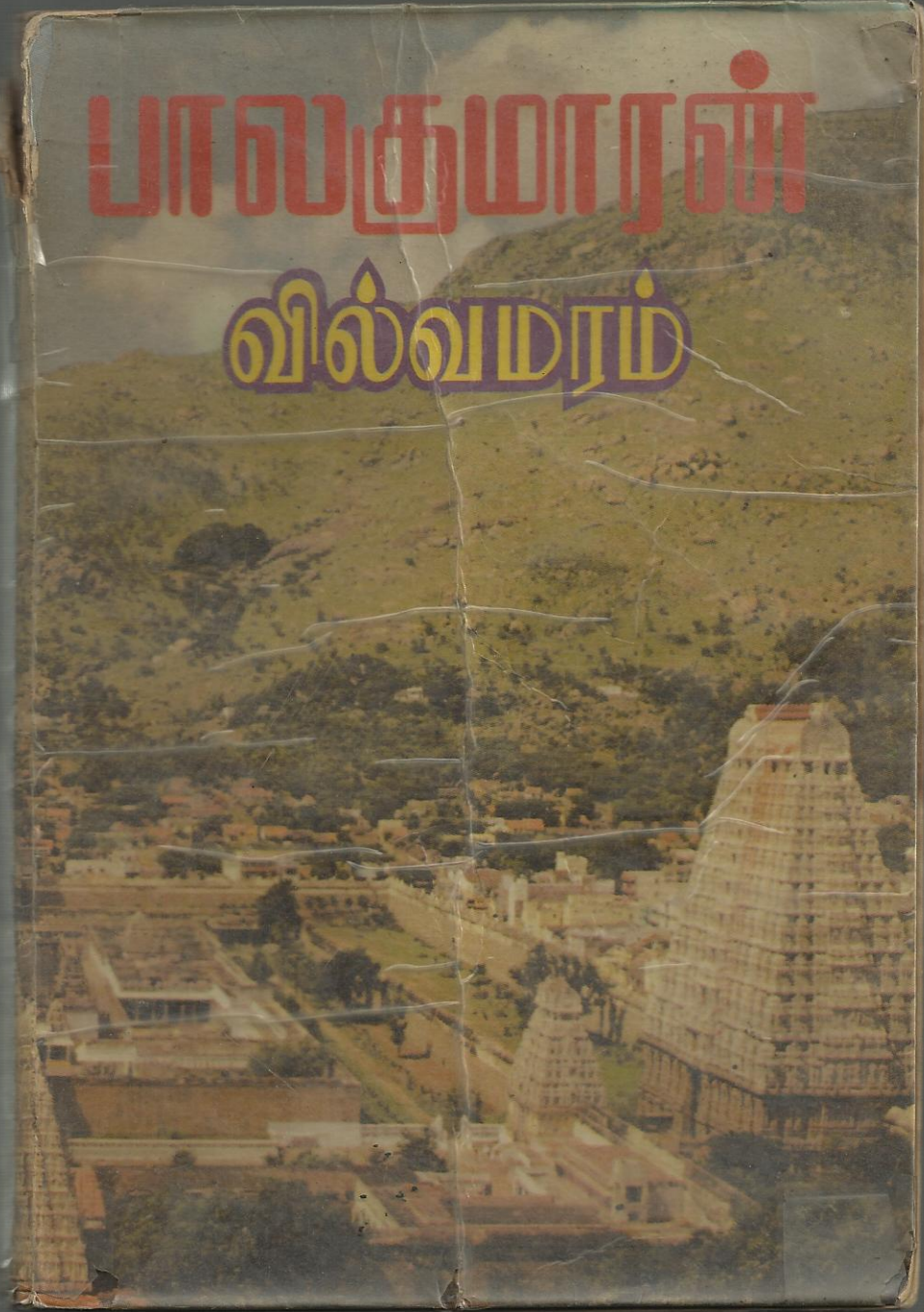

பாஸ்துமாரன்

விஸ்வமரம்

வாசகர்களிடையே ஏற்படுத்தியது. பல்வேறு கோணங்களில், வியக்க வைக்கும் வருணனைகளாகவும் முகம் சுளிக்க வைக்கிற 'திரைக்குப் பின்னால்' செய்திகளாகவும் மட்டுமே அறிமுகமாகியிருந்த தமிழ்ச் சினிமா உலகின் நிஜ ஆத்மாவை இதில் காட்டியிருக்கிறார், அது எப்போது நூலாக வரும் என்று பலர் கேட்டார்கள். அவர்களுக்காகவே 'வில்வமரம்' புனைகதையுடன் இந்த கட்டுரைத் தொடரும் இங்கே சேர்ந்திருக்கிறது.

— விசா பப்ளிகேஷன்ஸ்

வில்வ மரம்

"என்னால என் குழந்தைக்கு என்ன செய்ய முடியும்? அத்தனையும் செய்யறேன்."

அப்பா முதுகு வளைத்துக் கைகட்டிப் பேசினார். வந்தவர்கள் மௌனமாய் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பாவுக்கு அளவு தெரியும். எங்கே அதிகம் பேசலாம், பேசக் கூடாது என்று தெரியும். கம்பீரமும் பவ்யமும் எங்கெங்கு என்னென்ன விசித்தத்தில் காட்ட வேண்டும் என்பது தெரியும்.

"அதுக்கில்லை, உங்க வீட்டுப் பெண்ணை எங்களுக்கு புடிச்சிருக்கு. உங்க குடும்பமும், வம்சாவளி எல்லாம் நல்ல மாதிரியாத் தெரியறது. போய்க் கடுதாசு போடறோம்னு விரல் பின்ன விடாத இதை நாங்க நேரயே சொல்றோம்."

"ரொம்ப சந்தோஷம்; உங்க சம்பந்தம் எங்க பெண்ணுக்குப் பெரிய பாக்கியம். மேற்கொண்டு சகலமும் நல்ல படியா முடியணும்."

"அமரிக்கையாப் பண்ணினாப் போறும். பெரிய ஆடம்பரம் வேண்டாம். அஞ்சு பேர் பெண் பார்க்க வந்துருக்கோம். அம்பது பேர் கல்யாணத்துக்கு வருவோம். அவ்வளவு தான்."

“சமாளிச்சுடுவேன். சம்பந்தம் ஏற்பட்டாச்சுன்னா போறும். காகிலலைன்னு எந்தத் கல்யாணமும் நிற்காது. காசு வேணும்தான் கையெந்தினா தர மாட்டேன்னு சொல்ல முடியாத விஷயம் உலகத்துல ரெண்டு உண்டு. பெரியவாளுக்குத் தெரியாம இருக்காது. ஒண்ணு பொண்ணு கல்யாணம்.”

எதிரே உட்கார்ந்துருந்த பெரியவர் ‘தெரியும்’ என்பது போல தலையசைத்தார். மறுபடி மௌனம் சூழ்ந்து கொண்டது.

“இன்னொரு விஷயம் என்ன சார்?” மாப்பிள்ளை யோடு வந்த விடலைப் பையன் கேட்க, பெரியவர் முகம் சுளித்தார்.

“சபைல சொல்லக் கூடாது. கேட்டுட்டேன். சொல் றேன். இன்னொண்ணு அம்மா தகனம். இது ரெண்டுக்கும் போய்க் காசு வேணும்தான் கையெந்தினா மாட்டேன்னு சொல்ல மாட்டா.”

“ஓஹோ!” விடலை வியந்தது.

“இந்தக் காலத்துல குழந்தைகளுக்கு இந்த வியாக்கி யானமெல்லாம் தெரியறதில்லை. அவா வேற உலகம்.”

“அது வால்தவம். எது கேட்கப் படாதோ அது கேட்கறான் பாருங்கோ!”

“தெரிஞ்சுக்கணும்தான் ஆசைப்பட்டார். சொல்றதுல தப்பில்ல.”

“நிக்கறேனே, உட்காருங்கோ, பேசுவோம்.” பெரியவர் முகம் முழுக்க சிந்தனையோடு கட்டளை யிட்டார்.

“பரவாயில்லை, நிக்கறேன்.”

“அப்போ இன்னொரு நடை நான் மட்டும் வந்து பேசட்டுமா?”

“ஆஹா... தாராளமா வாங்கோ. இது உங்க வீடு யாகி. எனக்கு நாலு இடம் சுத்தற வேலை. குழந்தை இருப்பா. என் சக தர்மிணி இருப்பா.”

“அட்டே, அது வேறயா...?”

“அவஸ்யம்னா சொல்லுங்கோ. நானும் வீடு போட்டுட்டு இருக்கேன்.”

“வேண்டாம். இப்பவே பேசுகிறோம். என்ன செய் வேன். சொல்லுங்கோ?”

“என்னால என்ன செய்ய முடியுமோ அத்தனைபும் என் குழந்தைக்குச் செய்யறேன்.”

“பட்டுன்னு இதுதுன்னு சொன்னாதானே நல்லது? சுத்தி வளைச்சுண்டேயிருந்தா எப்படி...” பையனின் தாயார் வெடுவெடுத்தாள்.

பெரியவருக்கு அந்த உடைப்பு மகிழ்ச்சி அளித்தாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. “சும்மாயிரு. சொல்லாமலா போயிருவார்? என்னமோ தயக்கம்? என்ன எதிர்பார்க்கிறோமோன்னு அவருக்குள்ளேயே கேள்வி? நாம ரெண்டாயிரம் எதிர்பார்த்தது அவர் நாலாயிரம்தான் வெளியே பேச ஆரம்பிச்சா நமக்குத்தானே நஷ்டம்?”

“பெண்ணுக்கு சீர் பண்றது நஷ்டமாய்டுமா சவாமி? அவ சந்தோசத்துக்குத்தானே செய்யறது? தாராளமா செய்யலாம். வரைமுறையே இல்லை. குடித்தனம் பண்ணவன் ரெண்டு விஷயத்துல வஞ்சனை பண்ண மாட்டான், ஒண்ணு பெண்ணுக்குச் சீர் பண்றது...”

“இன்னொண்ணு அம்மாவுக்கு ஹெல்ப் பண்றது...” விடலை குறுக்கிட்டது.

“இல்லை, பெண்ணுக்குச் சீர் பண்றதும், பிள்ளை வயித்துப் பேரனைக் கொஞ்சறதும் வஞ்சனையல்லாம

நடக்கும். பொண்ணோ, பேரனோ அழுதாக் குடும்பிக்குத் தாங்காது. அதுவும் பிள்ளை வயித்துப் பேரன்...”

“அடேங்கப்பா!” விடலை மறுபடி வியந்தது.

“எனக்கு இவன் ஆறாவது பையன் சுவாமிகளே! எட்டுக் கல்யாணம் நடந்திருக்கு வீட்ல. இவன் கல்யாணம் ஒன்பதாவது. நல்ல பெண்ணா வேணும்னு இவன் ஆசை. சீர் நீங்க சொன்னபடி உங்க இஷ்டம். நான் குறுக்கே நிக்கலை. இவன் ஷிடில வேலை செய்யறவன். நான் கிளியனூர்ல இருக்கேன். ஓட்டல் சாப்பாடு ஒத்துக்கலை இவனுக்கு. அதனாலேதான் கல்யாணத்துக்கு அவசரப் பட்டேன். குழந்தைக்கு வேண்டிய சாமான் செட்டோட அனுப்பிச்சிருங்கோ. நகையோ நட்டோ உங்க இஷ்டம். துணிமணி வகையறாவுக்கு ரெண்டாயிரம் போறும்.”

“சாமான் லிஸ்டிலே கட்டில். பீரோ எல்லாமா?”

“கொடுங்கோ. வேணாம்னு சொல்லலை. உங்க பொண் ஆண்டுட்டுப் போறா. எனக்குக் கிளியனூர்ல நல்லக் கயித்துக் கட்டில், நானே பின்னினது இருக்கு.”

“ஆயிரம் ரூபா போறாதா துணி மணிக்கு? நான் கட்டில், பீரோ கணக்குல சேர்க்கலை.”

வீடு கவலை கொண்டது. சமையலறையில் அப்பாவை தவிர உட்கார்ந்திருந்த அத்தனை பேரையும் பிடித்து உலுக்கிற்று.

லிஸ்ட் போட்டார்கள். அப்பா வாங்கிச் சுருட்டி வைத்துக் கொண்டார்.

“உங்க வொய்ஃப்பைக் கூப்பிடுங்கோ. எது கிழக்கு? தாம்பூலம், மஞ்சள் கிழங்கு, சந்தனம், குங்குமம் வச்ச தாம்பாளம் வேணும்.”

“இப்ப உட்காரலாம் தப்பில்லை. சாட்சி யாரு, உங்க பக்கம் இவரா? பக்கத்து வீடா? சந்தோஷம். பொம்ம னாட்டியும் உட்காரலாம்; தப்பில்லை.”

“தாம்பூலம் வாங்கிக்கலாம். தஞ்சாவூர் கிளியனூர் கிராமம் மிராசுதாரர் வைத்தியநாத வெங்கட்ராமன் மகனாகிய நான், என் பிள்ளை சிரஞ்சீவி ராஜாமணிக்கு. தஞ்சாவூர் நன்னிலம் சார்ந்த சென்னைப் பட்டினத்தில் வசிக்கிற ஸ்ரீ மான் சுப்பிரமணியன் சீமந்தப் புத்திரியாகிய செளபாக்கியவதி வேதவல்லி என்கிற வत्சலாவைக் கன்னிகாதானமாக ஏற்றுக் கொள்ள முழு மனத்துடன் சம்மதிக்கிறேன். ஸ்ரீமத் வெங்கடாஜலபதி சகாயம். தாம்பூலம் வாங்கித் திருப்பிக் கொடுங்கோ. நம் நம் நம் நம் நம்... இப்பல்லாம் நம்ம வீட்டுக் கல்யாணத்துல நாமேதானே மேளம் கொட்டிக்கணும்!”

வீடு இந்த வாசகத்துக்கு மலர்ந்தது. மலர்கிற பொழுதே நல்லபடியான மாலையாக வேண்டுமே என்று கவலைப்பட்டது.

“ரொம்ப சந்தோஷம், ரொம்ப சந்தோஷம்.” அப்பா திக்குமுக்காடிப் போனார். இத்தனை சுலபமாய் இது முடியும் என்ற நினைப்பைப் பலவகையில் வெளிப்படுத்தினார்.

“பதற வேண்டாம்; எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும்” பெரியவர் அமைதிப்படுத்தும்படியாயிற்று.

“பதற்றம் இல்லை. ஒரு கவலை கலந்த பரவசம்.” அப்பா விளக்கம் சொன்னார். “ஆண்களுக்கு உலகத்துல இரண்டு விஷயம் இப்படிப் பரவசமானது. ஒண்ணு அனுபவிச்சிருக்கேன். இன்னொண்ணு அனுபவிக்கிறேன்.”

“சார், அது ரெண்டும் என்ன?” விடலைக் குறுக் கிட்டது.

“சொல்றேன், தன் மனைவி முதன் முதலா உண்டா யிருக்கான்தும் ஒரு பரவசம் வரும், அடுத்து...”

“மூத்த பொண் நிச்சயதார்த்தம்.” விடலை பதில் சொல்லிற்று.

“கரெக்ட் சார்! ரொம்ப குடிகை, பேர் என்ன?”
ஏதோ சொன்னார்கள். வத்சலா காதில் விழவில்லை.”

வத்சலா ஓடிப்போய் ஜன்னல் வழியே தெருவில் நிற்கிற வாடகைக் காரை உற்றுப் பார்த்தாள். கர்ச்சிப் பூனியினை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு மூன்று சுற்றுச் சுற்றி மாப்பிள்ளையாக வந்தவன் கழுத்துக் காலரில் செருகிக் கொண்டான். அவன் ரப்பர் செருப்புப் பின் பக்கம் அழுந்தித் தேய்ந்திருந்தது சகலரும் ஏற, வாடகைக் கார் புறப்பட்டது.

“அப்பாகிட்ட நல்லதாப் பத்து கர்ச்சிப்பும், தோல் செருப்பா இரண்டு ஜதையும் வாங்கச் சொல்லணும், ஸ்டீல்தான் குடித்தனமாம். எல்லா சாமான் செட்டும் வேணும்னு அடம் புடிக்கணும்; இரண்டு காபி ஃபில்டர் வேணும். பித்தளைல ஒண்ணு, எவர்சில்வர் ஒண்ணு. அப்பாவுக்கு முடியுமோ? எல்லாச் செலவும் போக இன்னிக்குக் கையிருப்பு நாப்பது ரூபாதான்னார்.. அப்பாவால் முடியுமோ?”

முடிந்தது. ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து அறுபத்து மூன்றாம் வருடம் ஜனவரி இருபத்து ஒன்றாம் தேதி வெகு விமரிசையாய் வத்சலாவின் கல்யாணம் நடந்து முடிந்தது.

“என்னால் என்ன முடியுமோ என் குழந்தைக்கு அத் தனையும் செய்யறேன்” என்கிற வார்த்தையை அப்பா காப்பாற்றினார். கடன் பட்டார். இது கடனில்லை. காந்திக் கணக்கு என்று சிலரிடம் காச வாங்கினார். அம்மாவின் செயின், கை வளை எல்லாம் மெருகேற்றிக் கணக்கில் சேர்த்தார். நாலாயிரம் ரூபாய் குலுக்குச் சீட்டை ஆயிரத்து எண்ணூறு தள்ளி எடுத்தார். கூறைப் புடவை தவிர; மற்றதெல்லாம் மாசாந்திரக் கடனில் வாங்கினார்.

கல்யாணம் என்பது ஆயிரம் காலத்து பயிர்; ஆனால் உழுது விதைத்து நாற்று நட்டு நடவு நடத்திக் களை

யெடுத்து நீர் பாய்ச்சிப் பயிர் காத்துக் கதிர் அறுத்துக் கட்டுக் கட்டிப் போரடித்துத் தானியம் கொண்டு போய் சேர்க்கிறதுக்குள் நாக்குத் தள்ளி விட்டது. ‘எதற்கு இந்தப் பயிர்த தொழிலில் மாட்டிக் கொண்டோம்?’ என்று தோன்றி விடுகிறது.

அப்பாவுக்கு இன்னும் வத்சலாவுக்குப் பிறகு இரண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்கள். இரண்டு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள்.

‘அப்பா, நீ தஞ்சாவூர் மிராசா, உன்னால் முணு போகம் செய்ய முடியுமா?’

வத்சலா கவலைப்பட்டாள். தனிக் குடித்தனம் போகும்முன் அப்பா மடியில் படுத்து விசம்பி விசம்பி அழுதாள்.

“அம்மாடி வத்சலா! இப்போ ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லப்போறேன். நான் சொல்லப்போறதைத் தைரியமாத் தெளிவாய் புரிஞ்சுக்கணும் உன் கல்யாணம் முடிஞ்சு இப்போ என் கையிருப்பு இருப்பது ரூபா நாப்பது பைசா! ஏதோ கொஞ்சம் அரிசி, பருப்பு, ரவை மிச்சம் இருக்கு. பத்து நாள் ஓடும். அப்புறம் செலவுக்கு உங்கம்மா தாலிக்கொடித் தகடை கயிறுல கோத்துண்டு கொடியைக் குடுன்னு கேட்கப்போறேன். வட்டி போக ஒரு மாசச் செலவு ஓடும். அதற்குப் பிறகு கடவுள் விட்ட வழி, இது வீட்டு நிலைமை.

“இதைத் தெளிவாய் புரிஞ்சுக்கணும். ஸ்டீல என்பது பைசா பஸ் சார்ஜ் தூரத்தில் குடியிருக்கோம்னு நினைச்சுண்டு உன் வீட்டுக்காரரோட அடிக்கடி இங்கே வராதே தாயி? உன்னைப் பார்க்க எனக்கு ஆசை, வரமாட்டேன். வந்தா வெறுங்கையோட வரமுடியுமா? முணு ஆரஞ்சப் பழமாவது வேணுமே? எனக்குத் தாங்காது. நான் உன்னை ஒதுக்கல வத்சலா! நான் ஒதுங்கியிருக்கிறேன், ஒளிஞ்சுக்கறேன். பனியன் கிழிசலை மேல் துண்டால்

மறைக்கிறாய் போல அப்பாவோட வறுமையை நீ
கிரிச்சுப் பேசி மறைச்சாகணும். ஆடிக்சீர், தீபாவளி
மோதிரம் எதுவுமே இல்லாம சமாளிச்சாகணும். பொம்ம
னாட்டியால் முடியாதது எதுவுமில்லை வத்சலா! என்னைக்
காப்பாத்து இன்னும் நாலு குழந்தைகளுக்கு நான் மோர்
சாதமாவது போடணும். இது உன்கிட்டத்தான் இருக்கு.”

வத்சலா அதிர்ந்து போனாள். வீட்டு ஏழ்மை இவ்
வளவு பெரிதாய் இது வரை ஒரு நாளும் தெரிந்ததில்லை.

இன்னும் இரண்டு தங்கைகள் உண்டு. பத்மா, ராதா.
இரண்டு தம்பிகள் உண்டு—ஸ்ரீதர், ரகு, இரண்டு பெண்
களும் மலர்ந்து மணம் வீசத் துவங்கி விட்டார்கள். ஸ்ரீதர்
பேண்ட் போட ஆரம்பித்து விட்டான். ரகு முகவாயில்
ஆட்டு ரோமம் வளர ஆரம்பித்து விட்டது.

“இந்தக் குழந்தைக்கு மோர் சாதமாவது போட
வேண்டாமா? எண்பது பைசா தூரம் தானே, அப்பா
வீடுன்னு வராதேம்மா....”

“வரமாட்டேன்.”

“பொம்மனாட்டியால முடியாதது இல்லை வத்சலா!
என்னைக் காப்பாத்து.”

“காப்பாற்றுவேன்.”

‘சகல உபாயங்களும் செய்து காப்பாற்றுவேன்.’ வீடு
கதறிற்று. வத்சலா மௌனமாய் இருந்தாள். தங்கைகள்
கூட்டிக் கொண்டு அழுதார்கள். பெரிய தம்பி ஸ்ரீதர்
நிலைப்படியில் சாய்ந்து கொண்டு கண்ணீர் விட்டான்.
வத்சலா அவன் கண்ணீரைத் துடைத்துத் தோளைத்
தட்டிக் கொடுத்தாள்.

“அக்கா...சவாமி படத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணு.”
கிளம்பு கையில் கடைசி தம்பி ரகு கிசகிசத்தான்.

“எம் பள்ளிக்கூடத்துக்கிட்ட தானேக்கா உன் வீடு.
மத்தியானம் பசிச்சா வரட்டுமா?”

“வேண்டாம்.” மறுத்தாள்; “ரொம்ப பசிச்சா வா”
என்று மாற்றினாள்.

திடமாய் வாடகைக் காரில் புருஷனுடன் ஏறினாள்.
வண்டி கிளம்பிற்று. புருஷன் திரும்பி கையசைத்தபடி
வந்தான். வத்சலா இறுக்கமாய் எதிரே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள்.

முதல் மாடியில் வத்சலா போர்ஷன். மாடியில்
இரண்டு சிறகாய் வீடுகள். இடது கோடியில் கடைசி
போர்ஷன் தாண்டி யாரும் போக முடியாது. பால்கனி
தெருவில் முடியும். ஒரு ஹால், கொஞ்சம் பெரிய சமைய
லறை, பின்னே பாத்தூம், லெட்ரின், இரு நூறு ரூபாய்
வாடகை. சமையலறை, தனியே குழாய், பூமிபடித்
தண்ணீர். காரப்பரேஷன் தண்ணீர் சமையலுக்கும்
குடிக்கவும் கீழிருந்து மூன்று குடம் கைப்பிடி பம்பியில்
அடித்து வரவேண்டும். எதிர்பக்கம் காய்கறிக் கடை,
மளிகைக்கடை.

ராஜாமணிக்கு ஒன்பதரைக்கு ஆபீஸ். அரைமணி
சைக்கிள் பயணம். ஐந்து மணிக்கு முடியும். ஐந்து
முப்பத்தைந்துக்கு வந்துவிட முடியும். ஆயிரத்து
நானூற்று ஐம்பது ரூபாய் சம்பளம் கைக்கு வரும் ஓவர்
டைம் செய்தால் கூட வரும். இருபது பர்ஸன்ட் போனஸ்
வரும்.

வழி முழுக்க ராஜாமணி விவரம் சொல்லிக்கொண்டே
வந்தான். வீடு ராஜாமணி விவரித்தது போல் இருந்தது.
படியேறியதும் பெண்கள் வழி மறித்து ஆரத்தி எடுத்த
தார்கள்.

“பிள்ளை வீட்டு மனுஷா வரலை? உங்கம்மா
வாவது துணைக்குக்கூட நாலு நாள் வந்திருக்கப்
படாதோ?” முதிர் பெண் ஆதுரமாய்க் கேட்
டாள்.

“நீங்கள்ளாம் இருக்கேளே துணைக்கு?” வச்சலா சொன்னதைப் பல் தெரிய சிரித்து வரவேற்றாள்.

சுவாமி படத்துக்குக் குத்து விளக்கேற்றிக் கொண்டு வந்து, சின்னக் கட்டுசாதக் கூடையைப் பிரித்து மேல் மாடி எல்லா வீட்டுக்கும் பட்சணம் பிரித்துக் கொடுத்து விட்டுக் குங்குமம் வாங்கிக் கொண்டாள். எல்லார் வீடும் இவள் போர்ஷன் மாதிரியே அளவு. ஆனால் அடைசலாய் இருந்தது.

தன்னிடம் சாமான்கள் குறைவு. அதனால்தான் ‘ஹோ’ என்று பெரிதாய் தெரிகிறது. வச்சலா நினைத்துக் கொண்டாள்.

கதவுகளை சார்த்தி விட்டுப் புருஷனும் மனைவியும் களைப்பாய் பகல் தூக்கத்திற்குப் படுத்தார்கள்.

ராஜாமணி நகர்ந்து வச்சலாவை இறுகக் கட்டிக் கொண்டான். வெறியோடு முத்தமிட்டான். ‘இன்னும் நெருங்கி வா’ என்பது போல இழுத்தான்.

“இப்ப வேண்டாமே?”

“ஏன் பயமா இருக்கா?”

“இல்லை...”

“பயமில்லையா?”

“பயம்தான். வந்தவுடனேயே கதவு ஜன்னலை மூடிண்டுட்டாள்னு பக்கத்திலயே நினைச்சுப்பா.”

“நினைச்சுக்கட்டுமே?”

“அது நன்னாயிருக்காது.”

“அவா என்ன உறவா, ஊர் ஜனமா நொடிக்கறதுக்கு? பக்கத்துப் போர்ஷன். நமக்கும் அவங்களுக்கும் சம்பந்தமேயில்லை.”

“அப்படியிருக்க முடியுமா, மனுஷா வேணுமே?”

“மனுஷா வேண்டாம்னுதானே ரயிலேறி கிளியனார் போகாம தனக்குடித்தனம் வச்சேன்? கிளியனார்லே இப்படிப் பகல்ல படுத்து உருள முடியுமா?”

“படுத்து உருள்றது மட்டுமா குடித்தனம்? எத்தனையோ இருக்கு, நல்லபடி குழந்தைகள் பெறணும். அதுகளைப் படிக்க வைக்கணும். நல்லதுகளா சமர்த்தா வளர்க்கணும். கல்யாணம், கார்த்தி செய்யணும். குடித் தனம்னா சாதாரணமா? கொஞ்சநஞ்ச கஷ்டமா?”

“அடேங்கப்பா’ எங்கேயோ போயிட்டியே? உள்ளே நுழைஞ்சதும் அத்தனை பொறுப்பா?”

“பட்டிருக்கேனே?”

“என்னது?”

“ஒண்ணுமில்லை.”

“சொல்லு. ஏன் மறைக்கறே?”

“மறைக்கலை. ஒரு பொண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக் குடுக்கறதுக்கு நம்ம மாதிரிக் குடும்பத்துக்கு எத்தனை சிரமம்னு எனக்குத் தெரியும்.”

“உங்க வீட்டைச் சொல்றியா?”

“எல்லா வீடிலும்தான் இந்தக் கஷ்டம்.”

“கரெக்ட். எங்க வீட்டு நிலபுலன் எல்லாம் கல்யாணம் பண்ணியே கைமாறிடுத்து. இப்ப ஒரு ஏக்கர் நிலம், ஒரு ஓட்டு வீடு, மிராசு பட்டம் இதுதான் பாக்கி. மழைநாள் போன பிறகு வாடானுட்டார் அப்பா.”

“ஏன்?”

“வீடு ஒழுகும். ரிப்பேர் பண்ணக் கைவச்சா ஆயிரக் கணக்குல போகும். முடியாது. ஹாலைத் தவிர வேற எங்கேயும் படுக்க முடியாது.”

“நாம அப்படி இருக்கப்படாது.”

“எப்படி?”

“கடைசி காலத்துல ஒழுகிற வீட்ல இருக்கப்படாது. புள்ளையோ பொண்ணோ வீட்டுக்கு வரவேண்டாம்னு சொல்ற நிலையில் இருக்கப்படாது.”

“பன்னெண்டு பெத்தா எங்கம்மா! மிஞ்சினது ஒன்பது. நான்தான் கடைசி. இத்தனைக்கும் ஒரு கெட்ட பழக்கம் கிடையாது அப்பாவுக்கு. ஆறு பொண் பெத்தது தப்பா யிடுத்து.”

“தப்புத்தான்.”

“அப்பத் தெரியலை.”

“இப்பத் தெரியறதே நமக்குப் பளிச்சுன்னு. அதனால சொல்றேன்.”

“என்ன....?”

“பகல்ல எதுக்கு?”

“அது சரி. அதுக்காக இன்னும் தலையணையக் கட்டிண்டு நான் படுத்துக்கணுமா? முடியாது போ!”
கெஞ்சினான்.

“கட்டிக்கலாம். வேண்டாம்னு சொல்லலை.”

“முடியாது. வேணும்.”

“ஐயய்யோ.”

“இப்பவே வேணும்.”

“மாட்டேன்னு சொல்லலை. ஜாக்கிரதையா இருக்க வேண்டாமா?”

“இரேன்.”

“இரேன்னா, நான் மட்டுமா?”

“சரி. நான் என்ன பண்ணணும்?”

“சந்தோஷமாய் இருக்கணும். சமர்த்தாவும் இருக்கணும்.”

“இருக்கேன். என்ன செய்யணும். அதுக்கு?

“சொன்ன பேச்சைக் கேட்கணும்.”

“யார் பேச்சை?”

“நான் சொல்ற பேச்சை.”

“அடி சக்கை! எங்கம்மா சொன்னது சரியாப் போச்சு? நீ சமத்துதான்!”

“என்ன சொன்னா?”

“பொண்ணு கெட்டிக்காரியா தெரியறா. சீக்கிரம், உன்னைக் கைக்குள்ள போட்டுப்பா. ஜாக்கிரதைன்னு சொன்னா.”

“சரி. உங்க இஷ்டத்துக்கு என்ன வேணா பண்ணிக்கலாம்.” அவனை விட்டு நகர்ந்து வச்சலா மல்லாந்து கொண்டாள்.

“கோவமா?”

“இல்லை.”

“வெறுப்பா?”

“ச்சேச்சே!”

“என்னைப் பிடிக்கலியா?”

“என்னைப் பிடிக்கலையோன்னு கவலை.”

“நான் சொல்லலியே அப்படி?”

“உங்கம்மா சொல்லியிருக்காளே கைக்காரி அது இதுன்னு.”

“சும்மா ஒரு விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்.”

“பொய் சொன்னேளா?”

“இல்லை. நெஜம்தான். எங்கம்மா வாயா வார்த்தையாச் சொன்னது நிஜம்தான்னு நம்பினா, மாதிரி டீப் அடிச்சேன்.”

“நான் கைக்காரியா?”

“இல்லைன்னு தோன்றது.”

“எப்படி?”

“எது வேணாப் பண்ணிக்கோங்கோன்னு மல்லாந் துப்பியா, எழுந்து போய் மூலை உட்கார்ந்து முக முகன்னு அழாம?”

“நான் எதுக்கும் அழமாட்டேன். தீர்மானம் பண்ணி யாச்சு.”

“ஏன் அப்படி?”

“அழுதது போதும்.”

“எதுக்கு அழுதுருக்கே?”

“எத்தனையோ....?”

“சொல்லேன்.”

“குடும்பத்துல மூத்த பெண். உங்களது மாதிரியே வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பம். உங்க சம்பளத்தைவிட நூறு ரூபா கம்மி எங்கப்பாவுக்கு. சிரிச்சண்டா வளைய வர முடியும்? எட்டணா அதிகம் செலவு பண்ணினாக் கூட எங்கப்பா திட்டுவா.”

“நான் திட்டமாட்டேன். ஆயிரத்து நானாத்தி அம்பது ரூவாயைச் செலவு பன்றியோ சேர்க்கறியோ.... உன் இஷ்டம்.”

“பண்ணுமென்னு நீங்க சொன்னாக்கூட ஒரு பைசா அதிகம் செலவு பண்ணமாட்டேன்.”

“செலவுக்குத்தானே சம்பாதிக்கறேன்?”

“வாஸ்தவம், செலவழிச்சுட்டு அவசியமானப்போ அடுத்தவா நிழல்ல இடம் கேட்கப்படாது. ஒருத்தர்கிட்ட கொடுன்னு கையேந்தக்கூடாது, சொந்த அப்பா வானாலும் சரி.”

“வாஸ்தவம்.”

“நம்ம சம்பாத்தியம், நம்ம செலவு.”

“கரெக்ட்.”

“நாம யாருக்கும் தரவேண்டாம். நாம யாரையும் கேட்க வேண்டாம்.”

“வெரிசூட்.”

“ஊருக்கு அனுப்பனுமா இந்தக் காசுல?”

“வேண்டாம்.”

“எனக்காகச் சொல்றேனா, இல்லை நிஜம்மாவா?”

“நெல்லு வருது, அஞ்சு, பத்து பத்திரம் எழுதிப் பஞ்சாயத்துப் பண்ணி சம்பாதிச்சப்பார் அப்பா. வாத்தியார் பென்ஷன் வேற வாங்கறார். அவருக்குப் போதும்.”

“என்னைத் தப்பா நினைச்சுக்க மாட்டாளே கிளியனூர்ல?”

“இது எப்பவோ தீர்மானமான விஷயம். உனக்கும் இதுக்குப் சம்பந்தமேயில்லை. நிலத்தை வித்து என் பங்கை அனுப்புன்னு நான் கேட்காம இருந்தாப் போதும்.”

“ஏன்னா?”

“ம்ம்?”

“கட்டிக்கோங்களேன், கிட்டதானே இருக்கேன்.”

“எதுக்குப் பகல்ல?”

“யார் கேட்கப் போறா நம்மை?”

“ம்ம்.... கிளியனூர்லேர்ந்து எங்கம்மா வந்து உன் கன்னத்தைத் திருகுவா. “என்னடி இது பகல்ல வெட்கங் கெட்டதனமா இருக்கு’ன்னு.”

“ப்பா.... வலிக்கிறது!”

“வலிக்கும்.”

“நான் உங்கம்மாவுக்கு ஏத்த மாதிரி பதில் சொல்லிக்கு வேன்.”

“என்ன சொல்வே?”

“பயப்படாதீங்கோ மாமி, பகலோ ராவோ இன்னும் ரெண்டு வருஷத்துக்குப் புள்ளை பெத்துக்க மாட்டேன்னு.”

“ஏன் வத்சலா?”

“கொஞ்சம் செட்டில் ஆகணும்னா, நாம அஞ்சாயிரம் ரூபா சேர்க்கணும்.”

“எதுக்கு?”

“புள்ளை பெத்து நல்லபடி வளர்க்க.”

“வெரிசூட்.”

“எம்மேலே கோவமில்லையே?”

“அடேங்கப்பா! இப்படிப் பொண்டாட்டி வேணும்னு தானே ஆசைப்பட்டேன்?”

“கோட்டைக் கட்டிக் காட்டறேன் பாருங்கோ ஆயிரத்து நானூறுல...”

“மிச்சம் அம்பது?”

“அது சினிமாவுக்கு. மாசம் மூணு படம். அம்பது ரூபா ஆகாதா...? தலைக்குப் பூ, காயி, டிபன் செலவோட”

“ஆகும்”

“எனக்குச் சினிமா பிடிக்கும். உங்களுக்கு?”

“ம்ம்...போரடிச்சா வேற வழி சிடிவ?”

“சாயந்திரம் ஆறு மணி டிபனுக்குப் பதினோரு மணிக்கே உப்புமா கிளறி வச்சுட்டு அரக்கப் பரக்க அப்பாவுக்குத் தெரியாம சினிமா போறது இருக்கே படுகுஷி தெரியுமோ? காத்தாலேர்ந்து ஒரே டென்ஷனாயிடும் எங்க வீட்ல.”

ராஜாமணி வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“இனிமே டென்ஷன் இல்லாம சினிமா போகலாம்,”

“எத்தனை கஷ்டம் இருந்தாலும் எங்க வீடு ஒரு ஜாஸ்தி டைப்.”

“இப்ப என்ன அதுக்கு? உனக்கு என்ன குறைச்சல் இங்கே?” ராஜாமணி இறங்கி அவள் நெஞ்சில் முகம் உரசினான்.

“அம்மா... கடவுளே... என்னது முரட்டுத்தனம்.”

“வட்ட நிலா வான்வெளியில் காவியம் பாடும். கொண்ட பள்ளியறைப் பெண் மனத்தில் போர்க்களமாகும்.”

பகலும் இரவுமாய் போர் நடந்தது. ராஜாமணி இரண்டாவது வருடமே தகப்பன் என்ற மகுடம் சூட்டிக் கொண்டான். மூன்று டாதம் என்று டாக்டர் பாராட்டிய போது கர்வப்பட்டான். வத்சலா கவலைப்பட்டாள்.

அம்மா ஓடி வந்தாள். “என்னடி இது, இன்லென்ட் கடுதாசு எழுதறே, மூணு மாசம் குளிக்கலைன்னு? ஒரு நடை மாப்பிள்ளையை அனுப்ப மாட்டியோ?”

“மாட்டேன். இப்பக் கூட உன்னை வான்னு எழுதலையே?”

“எழுதலைன்னா வராம போயிடுவேனா? வந்து நெட்டி முறிச்சத் திருஷ்டி கழிக்காமப் போவேனா?”

“போக வர பஸ்ஸுக்கு ரெண்டு ரூபா செலவு, எதுக்கும்பார் அப்பா.”

“செலவுதாண்டி. கடன்பட்டாவது பேரனை நெஞ்சுல தாங்குவோம்.”

“எதுக்கு இன்னமும் கடன் படணும்? வேண்டிய கடன் பட்டாச்சு. வேற வீட்டுக்கு அனுப்பி யாச்சு.”

“இது எங்க செலவு இல்லையா?”

வி—2

“இல்லை.”

“ஏன்டி?”

“அஞ்சாயிரத்து எழுநூறு ரூபா இருக்கு. புள்ளை பேருக்குச் சேர்த்தது. போனஸ், ஓவர்டைம், ப்ரமோஷன்னு வந்தது எல்லாம் சேர்த்து மாசாந்திரம் பிடிச்சுப் பத்தொன்பது மாசத்துல சேர்த்து வச்ச காசு.”

“என்னடி கணக்குச் சொல்றே? நானும் காசு சேத்துப் பண்ண வேண்டியதெல்லாம் பண்ணினேனே அது மாதிரி....”

“ஆமா.... ஆடிப்பெருக்குக்கு வெள்ளி டம்ளர் பண்ணினியே அதைவிடச் சின்னதாப் பண்ணமுடியாது! தலை தீபாவளிக்கு வெறும்பட்டு வேஷ்டி, சட்டை தந்தே. நாங்க கணக்குக் கேட்டமா? கோவப்பட்டமா? இதுவே உனக்கு முடியலை, அதனால் செய்யல. சும்மா இருந்துட்டோம். என் புள்ளைப்பேறே உங்க வீடு தாங்காது. அதனால் கணக்குப் பார்த்து சேர்த்து வச்சோம்.”

“மாப்பிள்ளை கோவிச்சுண்டாரா?”

“அவரா? தங்கம்; சொக்கத் தங்கம். போய் கோபப் படுங்கோன்னாகூடத் தெரியாது. சரி வுடுறின்னு நகர்ந்து போவார் என் புருஷன்.”

“நாங்க பார்த்து வச்ச புருஷன்தானடி?”

“இல்லை. எனக்கு அமைஞ்சது. குணம் பார்த்துக் கொடுக்கலை என்னை. குறைச்சலாக் கேட்டான்னு கொடுத்துட்டேன். நல்ல வேளை, வாக்கப்பட்ட இடத்துல பிடுங்கல் இல்லை. வாழ்க்கை கொடுத்தவர் கெட்டவரில்லை.”

“என்ன சொல்றே, இப்ப வெளியே போடின்னு சொல்றியா?”

“இல்லை. இங்க உட்கார்ந்து எனக்கு சிசுருஷை பண்ண முடியுமா? செய். இல்லைன்னா கிளம்பு. நானே என் பாரத்தைத் தாங்கிக்கறேன். நான் அங்கே வர முடியாது.”

“ஏன்டி?”

“எதுக்குக் கூட அரை லிட்டர் பால், எதுக்குக் கால் கிலோ வெண்ணெய்னு கணக்குப் பார்ப்பார் அப்பா.”

“இதுக்குப் பார்ப்பாளாடி?”

“எனக்குப் பார்க்கவும், என்னைச் சீராட்டவும் அந்தக் குழந்தைகளை வெறுப்பா. எனக்கு மட்டும் நாலு வேளை காபி தனியா போட்டுக்க முடியாது. அது பாவம்.”

“அதனால்....?”

“முடிஞ்சா இங்க இரு. இல்லைன்னா உன் வீட்டைப் பார்க்க வெயில்தாழக் கிளம்பு.”

அம்மா அமுதபடி கிளம்பிப் போனாள். தங்கைகள் மறுநாள் வந்தனர். ஆளுக்கொரு பக்கமாய் அக்காவை அணைத்துக் கொண்டனர்.

“கஷ்டம்தான். வத்சலா! அதுக்காக வரமாட்டேன்னு சொல்லாதே. உனக்காக நாங்க எதுவும் தாங்கிப்போம். எத்தனை செலவானாலும் ஏத்துப்போம்.”

“இல்லை பத்மா.... உனக்குப் புரியலை. அப்பா கஷ்டப்பட்டா, நீங்க கஷ்டப்பட்டா என் மனசு வேதனைப்படும். மனசு வேதனையோட மூத்தப் பிள்ளையை நான் தாங்க வேண்டாம். உண்மையிலேயே உதவி பண்ணனும்கிற எண்ணம் இருந்தா ஒண்ணு செய். அம்மாவை அனுப்பி வை. எனக்கு முடியலை. கிறுகிறுன்னு தன்றது. அங்கே சமையல் மத்தது எல்லாம் நீங்க பார்த்துண்டா அம்மா நிம்மதியா என்கூட இருப்பா.”

“பிரிச்சப் பேசறியே வத்சலா?”

“இல்லை பத்மா, நீங்க நாலு பேரும் என்னால வதைபடக் கூடாதுன்னு பேசறேன், காலேஜ் லீவு நாள்ல வாங்கோ எல்லோரும். உட்கார்த்து அரட்டை அடிப்போம். பாடுவோம். சாப்பிட்டுட்டுக் கிளம் புங்கோ.”

“மொக்கமா நாங்க வந்தா உனக்குச் செலவு இல்லையா?”

“வாரத்துக்கு ஒரு வேளை சாப்பாடு போட்டா நான் ஒண்ணும் குறைஞ்சு போயிட மாட்டேன். அதுக்குக் கூடவுள் கொடுத்திருக்கார்.”

“எங்க மேல கோவமில்லையே?”

“ச்சீ!”

“இதெல்லாம் பார்க்கறச்சே கல்யாணமே வேண்டாம்னு தோன்றது.” ராதா அலுத்துக் கொண்டாள்; பெரிய பணக்காரக் குடும்பப் பொறுப்பு ஏற்ற பத்மினியைப் போல.

“அசடு! நல்ல புருஷனா கிடைச்சுட்டா அதைவிட சந்தோஷம் ஏதுமில்லை தெரியுமா?”

“அதிர்ஷ்டம் வேணும்கறியா?”

“அதிர்ஷ்டம்தான்.”

“அத்திம்பேர் கோச்சுக்க மாட்டாரா?”

“ஒரு நாள் கூடக் கிடையாது.”

“நீ கோச்சுப்பியா அவரை?”

“விரட்டு விரட்டுன்னு விரட்டுவேன்!”

“எனக்குப் பார்க்கணுமேடி!”

“இன்னிக்குத் துணி உலர்த்தாமலேயே போயிட்டார் ஆபீஸுக்கு. எப்படி டோஸ் விடறேன் பாரேன்.”

“ச்சீ, வேணாம்! நான் உலர்த்திடறேன். மாடிக்கு எப்படிப் போகணும்?”

முன்று பேரும் மாடிக்குப் போய் துணி உலர்த்தினார்கள். “ஏய் வத்சலா! ஒண்ணு கேட்கணும் உன்கிட்ட. ரெண்டு வருஷம் பிள்ளையே பெத்துக்க மாட்டேன்னியே, இப்ப எப்படி ஒண்ணரை வருஷத்திலேயே....”

“அதுவா? ஒரு மடத்தனம் பண்ணினேன். சிவாஜி படம் நைட்ஷோ போயிட்டு வந்தோம். மறுநாள் காந்தி ஜெயந்தி லீவு. ஊர்ப்பட்ட அரட்டை அடிச்சு விடிகாலம்பர முணு மணிக்குத் தூங்கினோம். எனக்குக் கண்ணைச் சுழட்டிண்டு நல்ல தூக்கம். இவர் என்னமோ வம்பு பன்றார்னு தெரிஞ்சது, ஆனா முழிச்சுக்க முடியலை, வேண்டாம். உங்களுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகலை. அதெல்லால் சொல்ல மாட்டேன்.”

“ப்ளீஸ்....ப்ளீஸ் வத்சலா?”

வத்சலா கிசுகிசுப்பாய் அனுபவம் சொன்னாள். கன்னங்களும் காது மடல்களும் சிவக்கத் தங்கைகள் பற்களால் உதட்டை அழுத்திக் கடித்து வாய் பொத்திச் சிரித்தனர்.

“யப்பா...கேட்கறப்பவே செமை கிக்கு வருதில்லை.” ஒருவருக்கொருவர் கண் சிமிட்டிக் கொண்டனர்.

“ஆ...அது எப்படி?”

“அப்படியாகும்டீ!”

“நான் நம்ப மாட்டேன்?”

“காட் பிராமிஸ், நாள் தள்ளிப்போறதேன்னு டாக்டர் கிட்டப் போனேன். அடுத்த வாரம் வரைக்கும் பாருன்னார் அவர். மறுவாரம் போனா, ‘ஆமா நாப்பது நாள். ஒண்ணும் பண்ணாதே தலைச்சன் தானே’ன்னுட்டார். இவர் கிட்டேயும் சொன்னேன் இவரும் ஒண்ணும் பண்ணாதேன்னுட்டார். மறுமாசம் அம்மாவுக்கு எழுதினேன். இது தேர்ட் மன்ட்.”

“விட்டேத்தியா லெட்டர்ல எழுதினது கஷ்டமா விடுத்து வத்சலா.”

“வந்து நின்று இது வேறயான்னு அப்பா பேசுவார்.”

“அப்படித் தப்பா நினைக்காதே வத்சலா!”

“முடியாத போது, எதுக்குத் தொந்தரவு பண்ணணும்? போ, உன் வீட்டுக்குன்னு இவர் துரத்தினா வேற வழியில்லை. வயத்தைச் சரிச்சுண்டு வந்து நிக்கணும். இவர் போக வேண்டாம் இங்கேயே இருங்கிறார். சரின்னு தீர்மானம் பண்ணிட்டேன்.”

“உனக்கு என்ன வேணும் இப்ப?”

“அம்மா வேணும்.”

“சரி. அப்புறம்?”

“வளைகாப்பு முடிஞ்சா செய்யுங்க. சீமந்தம் கிளியனூர்ல செய்ய மாட்டா எனக்குத்தெரியும். அப்பாக்கிட்ட பேசி இரண்டும் சேர்த்து நாம பண்ணிடலாம். பத்மா.”

ராதா பேசினாள். “செய்யுங்கோ. ஆனா அந்தச் செலவு பூரா நான் ஏத்துக்கறேன்.”

“எதுக்கு? இருபத்தஞ்சு கண்ணாடி வளையல், புதுப் புடவை, ரவிக்கை நாங்க செய்ய மாட்டோமா?”

“உங்க பங்குக்கு அந்தச் செலவு போறும். டாக்டர் சொன்னதும் இவர் பிராவிடின்ட் ஃபண்ட் லோன் போட்டுத் தங்க வளையல் ஆர்டர் பண்ணிட்டார். நானூறு ரூபா தரேன். என் சந்தோஷத்துக்கு ரெண்டு பேருமா வளைகாப்பு சீமந்தத்தை நம்ம வீட்ல பண்ணுங்க. வைத்தியச் செலவு, இருபது இலை சூப்பாடு.”

நானூறு ரூபா எதேஷ்டம்.”

“வளைகாப்பு ஆன கையோட இங்க வந்துடுவேன்.”

“ஏன் வத்சலா...?”

“இதுதான் செளகர்யம். காத்து வசதி. டாக்டர் வீடு கூட்ட. இவரும் கூட இருப்பார்ங்கிற நம்பிக்கை.”

“ச்சே...காசில்லை என் கிட்டே, இந்த அத்திம்பேருக்கு உட்கார வச்ச சொர்ணாபிஷேகம் பண்ணலாம்.”

“அக்காவுக்கு உதவி செய்யணும்னு மனசிருந்தா போதும். அம்மாவை உதவிக்கு அனுப்பினாப் போதும்.”

“அம்மா இருந்தாள். ஒரு வேலையூட செய்ய விடாமல் உள்ளங்கையில் தாங்கினாள். உணக்கையாய் சனமத்துப் போட்டாள். ஏழாம் மாதம் தங்கைகள் வளைகாப்புக்கு ஏற்பாடு செய்தனர்.

கிளியனூரிலிருந்து மாமனார் வந்திருந்து மாலையே திரும்பி விட்டார். நாற்றியோரு ரூபாய் ஒதியிட்டார்.

அந்த நூறு ரூபாயை வளைகாப்பு நடத்திய இரண்டு மைத்துனிகளுக்குக் கூடக் காசு போட்டு இரண்டு புடவைகள் வாங்கி ராஜாமணி பரிசளித்தான்.

அந்த எதிர்பாராத பரிசளிப்பில் நெகிழ்ந்து அக்காவையும் அத்திம்பேரையும் நமஸ்கரித்து அழுத குழந்தைகளைக் கண் துடைத்துத் தேற்றினாள்.

காசு முக்கியமே இல்லை; மனுஷர்கள் முக்கியம். இப்படி ஓடி ஓடி உதவி செய்கிற மனுஷர்கள் முக்கியம்.

ஆனால் அத்திம்பேர் என்கிற அன்னிய புருஷனிடம் புடவை வாங்கிக் கூச்சத்தோடு கட்டிக்கொண்ட அந்தப் பெண்களின் உள்மனசில் ஒன்று பதிந்தது.

“காசும் முக்கியம்.”

இடுப்பு வலி எடுத்து வத்சலா நர்ஸிங்ஹோமில் அட்மிட் ஆனாள். பக்கத்து வீட்டு மாமிகள் உட்பட வத்சலா வீடு முழுக்க நர்ஸிங்ஹோம் வாசலில் விரல்

பின்னிக்கிடந்தது. பயமில்லை, பயமில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த டாக்டர் கடைசி நிமிடத்தில் கிசேரியன் என்று கையெழுத்து வாங்கிப் போனார்.

தலைநிறைய முடியும் செவேல் என்கிற உடம்பும். வீறிட்ட கத்தலுமாய் ஏழரை பவுண்ட் எடையுள்ள பிள்ளை ராஜாமணிக்குப் பிறந்தான்.

காசுதான் ஒற்றைக்கு இரட்டையாயிற்று. அடுத்த ஒரு வருஷம் பூ மாதிரி மனைவியை வைத்துக் கொள்ளக் கட்டளையாயிற்று. குழந்தை வெங்கடரமணன் பிறந்த மறுநாள் பத்மாபி. காம் முதல் வகுப்பில் பாஸ் செய்த செய்தி வந்தது. ராஜாமணியின் மாமியார் வீடு என்று மில்லாத சந்தோஷம் கொண்டது.

அம்மா பிள்ளைப் பேறுக்குப் பிறகும் வத்சலாவின் வீட்டோடு இருந்தாள். நாயாய் உழைத்தாள். வத்சலாவுக்குப் பத்தியச் சோறும், குழந்தையின் துணிகள் முதல் மாப்பிள்ளை ஜட்டி வரை குழுக்கித் தோய்ப்பது, வாரத்துக்கு இரண்டு முறை மொத்த வீட்டையும் அலம்பித் துடைப்பதும் சின்ன முணுமுணுப்புக்கூட இல்லாமல் செய்தாள்.

“ரொம்ப சிரமம் உங்களுக்கு” ஒரு விட்டேத்தியான ஞாயிற்றுக்கிழமை எதிரே உட்கார மறுத்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிற மாமியிடம் உபசாரமாய் ராஜாமணி சொன்னான்.

“கொடுத்து வச்சுருக்கணுமே, பெண்ணுக்குப் பிரசவம் பார்க்கவும் பேரனுக்கு அலம்பி விடவும்?”

“என் வேட்டி, சட்டையையாவது நானே தோச்சப்பேன். அதுவும் கூடாதுங்கறேன்.”

“பிரம்மச்சாரியாயிருந்தா தோச்சுக்க வேண்டியதுதான். கல்யாணத்தைப் பண்ணிட்டுத் தன் வேட்டியை தானே தோச்சப்பானேன்?”

4

“வத்சலா என் துணியைத் தோய்ப்பா. நான் அவ புடவையை உலர்த்துவேன். இங்க முன்ன பின்ன நடக்கும். உங்களைப் போய்.”

“இதுவும் கொடுப்பினைதான்.”

“மாப்பிள்ளைக்குத் தோச்சப் போடறதா? நான் கேள்விப்பட்டதில்லை.”

“பொண்ணுக்கு உடம்பு சரியில்லை. வயிறு கிழிச்சுப் பிள்ளை எடுத்திருக்கிறதைப் பெத்தவா புரிஞ்சுண்டு வராண்டால படுத்துக்கிறதைப் பெத்தவா பார்த்தா மனசு பூஞ்சையாயிடும், வேட்டியும் தோச்சப் போடலாம், செருப்பும் துடைச்சவைக்கலாம்.”

“எம் பொண்டாட்டி, மேலே எனக்கு அக்கறை, நாளைக்கு நல்லபடி நடமாடனுமேன்னு கவலை.”

“அந்தப் பொறுமைக்குத்தான் நமஸ்காரம் பண்ணத் தோண்றது. கைகூப்பினாத்தானா? வேட்டி தோச்ச உலத்துறதுகூட அது மாதிரிதான்.”

“இதுல ஒரு கெடுதலும் இருக்கு.”

“நாளைக்கு என் பொண்டாட்டி சமையல் பிடிக்காம போயிடுமோன்னு...”

“நான் எடுத்து வச்சட்டுப் பரிமாறாமப் போயிடறதைச் சொல்றாப்பல இருக்கு?”

ராஜாமணி சிரித்தான். “இவளுக்கு சமையல் மறந்தும் போல இருக்கே?”

“ச்சீ...? ஒன்றரை வருஷம் நாக்கைச் சப்புக் கொட்டிண்டு திங்கலியா?” வத்சலா இடைமறித்தாள்.

“அது கையால சாப்பிடணும்னு தோணித்துன்னா சரி, நான் சமைக்கலை.”

“அடடா! பாராட்டாச் சொன்னேன், எதிப்பதமா எடுத்துக்கிறேளே?”

பிள்ளை ஓட ஆரம்பிக்கிற போது அம்மா விடை பெற்றுக் கொண்டு போனாள். பத்மாவுக்கு வீடும், ஆபீஸும் சமாளிக்க முடியவில்லை என்று அக்கம் பக்கம் சமாதானம் சொன்னாள். பத்மாவுக்கு ஒரு கம்பெனியில் நானூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் ஸ்டெனோ வேலை கிடைத்திருந்தது. சுமாராய் இருக்கிற அக்கா புடவைகள் இரண்டை எடுத்துக் கொண்டு போனாள்.

“பழசு தரேனென்னு வெட்கமாயிருக்குடி.” வத்சலா சொன்னாள்.

“அம்மாவுக்குக் கொடு புதுசு, அவதான் உனக்கு உழைச்சிருக்கா. நாங்க என்ன செய்தோம். இது இரண்டு தான் என் கிட்ட இப்ப இருக்கிற நல்ல புடவை. இதுக்கே ரொம்ப.... என்ன சொல்றது?”

“ஒரு தடவை கட்டின ஆர்கண்டி இருக்கு, எடுத்துக் கறியா?”

“வேண்டாம். கொஞ்சம் பழசாச்சுன்னா ராதாவுக்குக் கொடு அதுக்குப் புடவையே இல்லை.”

மாமியார் விடை பெற்ற அன்று ராஜாமணி உள்ளேயே படுக்கை விரித்துத் கொண்டான்.

“எப்ப மாமியார்க்காரி ஒழிவன்னு காத்துண்டிருந் தாப்போல இருக்கு?”

“யார் சொன்னா, மாமியாரைச் சமையல் ரும்ல படுத்துக்கச் சொல்லிட்டு இங்க வந்து படுத்தா யார்தடுக்க முடியும்?”

சமையலறைக்குக் கதவு கிடையாது.

“அது சரி. எட்டிப் பார்க்கப் போறா எங்க மாமி யார்?”

“காது கேட்காதா?”

“கேட்டுட்டுப் போறது! தெருவுல போறவனா வந்து படுக்கறான் பொண்கிட்டே? கொண்டவன் தானே?”

“நல்லபடியா மானத்தைக் காப்பாத்தினேனே, ரொம்ப தாங்ஸ்.”

“வார்த்தையா சொல்லாதடி என் கண்ணு. உங்கம்மா சமர்த்துல பாதிகூட இல்லையே உன் கிட்டே?”

“என்னது எங்கம்மா சமர்த்து?”

“மாப்பிள்ளையக் கை கூப்பியா நமஸ்காரம் பண்ண முடியும்? வேட்டி, சட்டைத் தோச்சப் போடறேன்’னா உங்கம்மா நீ என்னமோ எதிர்க்க உட்கார்ந்து இழுத்துப் போத்திண்டு தாங்ஸ்ங்கிறே!”

“வெறி பொறி பறக்கறது போல இருக்கு?”

“ஏன் உங்களுக்கு விட்டுப் போயிடுத்தாக்கும்?”

“அப்படியில்லை. ஐயோ பாவமே, இத்தனை மாசம் வராண்டால சமர்த்தா தூங்கித்தேங்கற இரக்கம்இருக்கு!”

“எவஇரக்கமும் தேவையில்லை. காசை விட்டெறிஞ்சா ஒண்ணுக்கு நாலு கழுதை.”

“யார் தடுத்தா?”

“ஒரு தர்மம்; மெல்லிசா ஒரு நூல் கயிறு மாதிரி ஒரு தர்மம் தடுக்கிறது. நல்ல பொண்டாட்டி அமையாம அமைஞ்சாலும் புள்ளை பொறக்காம பொறந்தாலும் சிராட்ட ஆள்இல்லாத ஆயிரம் லட்சம் ஆம்பிளைகள் உண்டு! எந்த ஜென்மத்தில் யார் பண்ணின புண்ணியமோ இத்தனையும் எனக்குக் கிடைச்சிருக்கு. இதை ஒரு வேகத்துக்கு உதறிட்டுப் பாபத்தைப் பண்ணு வானேன்னு எண்ணம். அந்தப் பாவம் என்னையும் என் குழந்தையையும் தொடரக் கூடாதேன்னு ஒரு பயம்?”

“நெஜம்மா தானா?”

“வேறு எது தடுக்கும்? நம்ம மனசுதான் கோட்டை-
நம்ம புத்திதான் காவல். நம்ம தெளிவுதான் வெளிச்சம்.
நல்லா இருக்கணும்னு உண்மையா ஆசைப்படறவன் தப்பு
பண்ணமாட்டான் வத்சலா.”

“இங்கே வாங்களேன்!”

“எதுக்கு?”

“வாங்களேன்!”

“ம்ம்...சொல்லு”

வத்சலா புடவைத் தலைப்பை நெகிழ்த்தினாள்.
ரவிக்கை பட்டனைத் தளர்த்தினாள். அவன் கைகளை
எடுத்து மார்பில் பதித்துக் கொண்டாள். அவன் மடியில்
படுத்து வெறியோடு முத்தமிட்டாள்.

“உங்களை வெறித்துச் சொன்னேனில்லை நான்?”

“சொன்னே?”

“எனக்கு வெறியாயிருக்கு!”

“ம்ம்ஹம்.”

“கொன்னு போடுங்களேன் என்னை!”

“வெறும் உன்னைப் பார்த்துண்டிருக்கணும் போல
இருக்கு எனக்கு.”

“பாருங்களேன்.”

“இவ்வளவு பெரிய தழும்பா வயித்துல? இத்தனை
சுருக்கம் போட்டிருக்கே ஏன்?”

“புள்ளை பெத்த வயிறில்லையா? சிசேரியன் தழும்பு.
பெல்ட் போட்டு இறுக்கியும் மேடு கரையல. இன்னும்
இருக்கு. காலைத் தூக்கி என்னவோ எக்ஸர்ஸைஸ்
பண்ணனுமாம். போர்! அந்த உடம்பே போச்சு..
இல்லைன்னா எனக்கு...”

“இப்பதான் அழகாப் படறது.”

“கொஞ்சம் குண்டாயிட்டேனா?”

“திமிசுக் கட்டை மாதிரி இருக்கே!”

“நான் அழகான திமிசுக் கட்டையா?”

“திமிசுக் கட்டையும் ஓர் அழகுதான்!”

“பேச்சு! பேச்சு! வெல்லப் பாகாப் பேச்சு! கிள்ளி
எடுத்துடறேன் பார் உதட்டை!”

“வத்சலா.. வத்சலா...வத்ச்...வத்ச்....” திருகப்பட்ட
உதடுகளின் வழியே எச்சலும் உளறலுமாய்த் தவித்தான்.

“பார்த்தால் பசி தீரும்

பருவத்தில் மெருகேரும்

தொட்டாலும் கை மணக்கும்

தொட்ட இடம் பூ மணக்கும்!”

—இரவு ரேடியோ மேலும் கிறக்கம் தந்தது.

புருஷனும் மனைவியும் லஜையின்றி ஒருவரை
யொருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தொட்டுத்
தொட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால் காமம்

செறிதோறும் சேயிலை மாட்டு’

—‘தத்துவங்களை அறிய அறிய இவ்வளவு காலம்
இத்தனை அறியாமையா என்னுள் இருந்தது என்று வியப்
பெழுதலைப் போல செந்நிற அணிகலன்களை அணிந்த
இவளோடு கூடும்போதெல்லாம் இத்தனை இன்பமா
இவளிடம் இருக்கிறது?’- என்ற வியப்பு வருகிறது.

புருஷனின் வலிவு மிகுந்த பெரிய புஜங்களுக்குள்
தன்னைப் பொருத்திக்கொண்டு வத்சலா அவன்
தலையைக் கோதிக் கொடுத்தாள்.

யார் சொன்னது ஆசை அறுபது நாள், மோகம் முப்பது நாள் என்று? இது பரத்தை உறவுக்கு வேண்டுமானால் பொருத்தமாய் இருக்கலாம். பத்தினியோடு கூடிக் காமம் கரைப்பதற்கு வயசுண்டோ? வலிவு காட்ட மட்டுமா காமம், வசமிழத்தலில்லையா?

கூச்சமும் நாணமும் அழிந்து, கொண்டவனும் கொண்டவளும் இதற்கே பிறந்ததெனக் குறிப்பால் குறிப்பறிந்து கூடுதல் அல்லவோ உண்மையான காமம்? வெறும் ஆட்டமும் அயர்ச்சியுமா சுகம்? சுருதி சேர்ப்பது போல் சுகம் ஒன்று உண்டோ? தோல்வார் இழுத்துத் திருப்பித் திருப்பித் மத்தளத்தைத் தட்டித் தட்டிச் சுருதி சேர்ப்பது போல இனிய நேரம் வேறு ஏதும் தாள வித்வானுக்கு உண்டா? ரவைசேர்த்து, தொப்பியில் பொருத்தி இடது பக்கம் உள்ளங்கை மேடு அழுத்தி 'ணங்' என்று ஒற்றை விரலால் தட்டி 'தகட தத்ததும்' என்று காப்புக் கொடுத்து நிறுத்தின பரவசம் வேறெங்கும் வருமா?

'சுக சுகா மு மிருதங்க தாளமு.'

வெறும் தோல் கருவியா மிருதங்கம்? ரத்தமும், மலமும், சீமும், சளியும், மட்டும் கொண்ட மானுட உடம்பு.

சொக்க வைக்கவில்லையா?

சுருதி செத்துப் போகையில்தான் சுகமும் நாராசமாகும்.

விட்டுக்கொடு, விட்டுக் கொடு, வேணும் என்பது கிடைக்கும். இதுதானே குடும்பத்தின் சுருதி?

'அப்பா பக்கம் வந்தா

அம்மா முத்தம் தந்தா'

—ரேடியோவில் மழலை பாடிற்று. மனைவி ஒருக்கனித்துப் படர்ந்தபடி வலக்கையால் அவள் அருகே நூங்கும் குழந்தையை ராஜாமணி வருடினான்.

"ஒருநாள் இரவில் தனியாக அருகே நடந்தாள் அன்னை கேட்டேன் கொடுத்தாள் சுவையாக எடுத்தேன் அணைத்தேன் உன்னை."

—வாய்விட்டு ரேடியோவோடு பாடினான். பிள்ளையை வாஞ்சையுடன் வருடும் புருஷனை வத்சலா வாரிக்கொள்ள வழங்கினாள்.

வாழ்க்கை லயம் குழந்தை பிறந்த பிறகு வேகமாகி விடுகிறது. மெத்தனம் குறைந்து கரிசனம் அதிகமாகிறது. குழந்தை தன் உலகத்தை விட்டு விட்டு மெல்ல மெல்லப் பெற்றோர் உலகம் அறிய ஆரம்பிக்கும்போது அவன் ஒவ்வொரு செயலும் பெரு வியப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

வாசலில் நூறு சைக்கிள் போகும். குழந்தை ரமணனுக்கு அப்பாவின் சைக்கிள் மணி துல்லியமாய் அடையாளம் தெரியும்.

"அதெப்படி தான் கண்டுபிடிப்பானோ உங்க சைக்கிள் மணி சத்தத்தை? பாம்புச் செவி!" வத்சலா கொண்டாடுவாள்.

ஆபீஸ் விட்டு வந்ததும் பிள்ளையை வாரிக்கொண்டு உட்கார்ந்தால் இரவுச் சோறு வரை அப்பனும் பிள்ளையும் ஆயிரம் நாடகம் ஆடுவார்கள். அவர்களுக்குக் குளியலறைதான் முக்கியமான கூத்து மேடை!

"மீனுக்குப் பொறந்த பயலே, குளிச்சது போதும் வாடா!" ராஜாமணி வலுக்கட்டாயமாகக் குழந்தையை எடுத்துவந்து துவட்டி ஜட்டி தேட அலமாரியைக் குடைகையில் மறுபடி பிள்ளை தண்ணீருக்கு ஓடி விடுவான்!

“ஜலதோஷம் பிடிக்கும். ஓடிவாடா. என் ராஜா!” கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பிள்ளையைத் தாயும் தகப்பனும் மறுபடி துவட்டுவார்கள். அதென்னவோ குழாயடியும் தண்ணீர் பக்கெட்டும்தான் முதல் விளையாட்டு விஷயமாய் இருந்தன. சைக்கிள் சுற்றும்; குரங்கு பொம்மை தரையில் ஓடும். அது தண்ணீரில் ஓட வேண்டும் என்று பிள்ளை விரும்புவான். சாப்பிட்டுக் கையலம்பக் குழாயடிக்குப் போனால் போதும், இடுப்புயர பக்கெட்டில் சோற்றுக்கை மொத்தமும் சளசளப்பும். சுளிரென்று இரண்டு அடிகூட வைத்துப் பார்த்து விட்டாள். பையன் நண்டு ஜாதியாய் இருந்தான்.

மூக்கு மடை திறந்தது போல ஒழுகிக் கொண்டே யிருக்கும். இரவு நெஞ்ச இரைச்சல் ஹால் முழுவதும் கேட்கும். மூக்கில் மூச்சுவிட முடியாமல் ‘ஹா’ என்று வாயைத் திறந்து தூங்கும் குழந்தை பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும்.

“மார் சளி போகவே மாட்டேங்கறதே டாக்டர்?”

மாற்றி மாற்றி மருந்து கொடுத்தும் பிரயோசன மில்லை. சளி நிரந்தரம். முணுக்கென்றால் ஜூரம் வந்துவிடும்.

வாரத்துக்கு இரண்டு முறை டாக்டர். மருந்துக் கடையில் கணக்கு, புரதச் சத்து நிறைந்த பவுடர் பால். பிள்ளை சீராட்டலுக்கே சம்பாதிக்கிற பாதிப் பணம் செலவாயிற்று.

இருபதாம் தேதி விழி பிதுங்கிற்று.

“நாலு ஓவர்டைம் பண்ணேன். எப்படி திருப்பிக் காசு கேட்கற வச்சலா?”

“விஷம் மாதிரி விலைவாசி ஏறிக்கிடக்கு. முன்னூறு ரூபா மளிகை சாமான் வாங்கின இடத்துல நானூத்திப்

யத்து ரூபா ஆறது. பத்துப் பைசா நான் வீண் செலவு செய்யலை.”

“தெரியறது, என்கிட்ட காசில்லையே?”

“நான் யார்கிட்டக் கேட்பேன்? எங்கம்மாகிட்ட நூறு ரூபா கடனாக் கேட்கட்டுமா? அடுத்த மாதம் அடைச்சிடு வேளா?”

“வேணாம் வச்சலா. நான் ஆபீஸிலேர்ந்து யார் கிட்டயாவது கேட்டு வாங்கிண்டு வரேன்.”

“கிடைக்கலைன்னா?”

“கிடைக்கும்.”

“எதுக்கும் கேட்டு வைக்கட்டுமா அம்மாகிட்ட?”

“பாவம், அவாளே சிரமப்படறா. பெரிய குடும்பம்.”

“ரமணாவுக்குன்னு கேட்டா மாட்டேன்னு சொல்ல மாட்டா.”

“அதுக்காகக் கேட்கறதா? ஆபீஸ்ல கடன் கொடுக்கறவன் ஒருத்தன் இருக்கான். ஆனா...”

“ஆனா என்ன?”

“வட்டி பிடிச்சுண்டு கொடுப்பான். நானே திட்டி யிருக்கேன். அவனை லேவாதேவி பணறியேன்னு.”

“வட்டிக்குக் கடனா? கைமத்தாக் கேட்டா யாரும் தரமாட்டாளா?”

“தரலாம். இதுவரை கேட்டதில்லை. சாயந்திரம் கேட்டுச் சொல்றேன்.”

“இன்னிக்கு எப்படியும் மருந்து வேணும், டாக்டர் கிட்ட போகணும்.”

“போகலாம்,”

“புருங்கறேனென்னு நினைக்காதீங்கோ; காசோட வாங்கோ.”

“ச்சே ச்சே....! எனக்குப் புரியறது வத்சலா! என் சம்பளம் போறலை. நூறு ரூபா விலைவாசி வருஷத்துக்கு உயர்ந்துடறது. இருபது ரூபாதானே இன்க்ரிமெண்ட். எதையாவது குறைக்கணும்.”

பிற்பகல் அம்மா வீட்டுக்கு குழந்தையோடு பஸ் ஏறி வத்சலா போனாள். ஒரு வேளை ராஜாமணி காசு கொண்டு வராவிட்டால் இருபது ரூபாயாவது கொடும்மா என்று கேட்கலாம் என்று போனாள். கேட்டாள்.

“என்கிட்ட ஏதுடி இருபது ரூபா? கொஞ்சம் இரு. எட்டணா இருக்கா, பத்மாவுக்கு போன் பண்ணி ஆபீஸ்ல கடன் வாங்கச் சொல்றேன்.”

“அப்பா கிட்ட இருக்கா தா?”

“உன் நகைக் கடனே இன்னும் அடையல தெரியுமா? துணிக்கடன் போன மாசம் அடைஞ்சது. ஆயிரத்து முன்னூறு ரூபா சம்பளத்துல அறநூறுதான் வர்றது கைக்கு.”

ஐம்பது ரூபாய் சாயந்திரம் வத்சலா வீட்டுக்கு வந்து தருவதாகச் சொன்னாளாம் பத்மா. ரமணனுக்கு உடம்பு என்றதும் பதறிவிட்டாளாம்.

மாலையில் பத்மா முதலில் வந்தாள். பர்ஸ் பிரித்து ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தாள்.

“ஏதுடி பர்ஸ், நன்னாயிருக்கே?”

“எழுவது ரூபா”. அதில் ஓர் மாதவித்தனமான தலையசைப்பு.

“விலை ஜாஸ்தியில்லை?”

“வேண்டியிருக்கே வத்சலா”

“ரொம்ப கஷ்டப்பட்டியா இந்த அம்பது ரூபாய்க்கு?”

“சீட்டுத் தள்ளி எடுத்தேன். எடுக்கவே கூடாது. சேமிப்பா. இருக்கணும்னு நினைச்ச விஷயம்.”

“எவ்வளவு ரூபா சீட்டு?”

“மாசம் அம்பது ரூபா. தள்ளுச்சீட்டு. சீட்டைத் தொடாம நானாத்தி அம்பது கட்டினாப் போறும். அறநூறு ரூபா சுளையா வந்தும்.”

“எவ்வளவு தள்ளினே.”

“நூத்தி இருபது தள்ளினேன்.”

“அப்ப நூறு ரூபாயா கொடேன். வீட்டுச் செலவு வேற இருக்கு.”

“எனக்கு வேணும்டீ. பெட்டிகோட் எல்லாம் கிழிசலா இருக்கு. வேற சிலது வாங்கணும்.”

“இப்ப சாதா பாடிஸ் போடறதில்லையா? ப்ராவா தொங்கறதே நம்ம விடில்?”

“ப்ராதான் வசதி.”

“சின்னவளும் ப்ராதானா?”

“ம்ம்....”

வத்சலா பேசாதிருந்துவிட்டாள்.

“சாப்பிட்டுப் போயேன் பத்மா! அவரும் வந்து வார்.”

“வேண்டாம் வத்சலா! நான் கிளம்பறேன்.”

“குங்குமம் எடுத்துக்கோ. நூறு ரூபாயாத் தந்துட்டுப் போலாம். நான் திரும்பத் தர மாட்டேனோன்னு நினைச்சுண்டு மாட்டேங்கறியா?”

“இருந்தா வஞ்சனையே இல்லை வத்சலா.”

“நான் ப்ரா வாங்கி மாட்டிக்கவா கேட்கறேன். குழந்தை மருந்துக்குத்தானே?”

பத்மாவுக்குக் கடும் கோபம் வந்தது. “இதை நான் கடனாத் தரலை வத்சலா! குழந்தைக்குன்னு கொடுத்தேன். அடாவடியாப் பேசாதே.”

“கெஞ்சித்தானே கேட்கிறேன்? தொட்டில் போடறோம். தங்கத்துல அரைஞானி பண்ணுன்னு கேட்டா அடாவடி. நெஞ்சுக்கூடு இழுக்கிறது. சனி குறைய மருந்து வாங்கணும்னா அடாவடியா? இதுகூட சித்திக்காரி செய்யப்படாதா?”

“எவ்வளவு வேணும் உனக்கு?”

“நூறு ரூபாய். போன மாசமே மருந்துக் கடைக் காரனுக்குக் கொடுக்கலை.”

“சரி, இந்தா.”

“கோவமாடி?”

“இல்லை.”

“அடுத்த மாசம் நிச்சயமா டாண்ணு இரண்டாம் தேதி வீடு தேடி வந்து குடுத்துருவேன்.”

“முடிஞ்சாக் குடு.”

“நூறு ரூபாயுமா?”

“சரி. அம்பது குடு.”

“வத்சலா, இங்க வா. எதுக்கு பத்மாக்கிட்டாக கேட்டே? நான் கொண்டு வருவேன்னு சொன்னேனில்லை?” உள்ளே நுழைந்ததும் ராஜாமணி குரல் கொடுத்தான்.

“வழியில பார்த்தேனா?”

“பஸ் ஸ்டாண்டுல நின்னுண்டிருந்தா. என்ன இவ்வளவு தூரம்னேன். பொல பொலன்னு அழுதுட்டா.”

“அப்பா...மாய்மாலம்!”

“ச்சீ...தத்தி! ஐநூறு ரூபா சம்பளம் வாங்கறா. அலகிட்ட போய்க் காசு கடன் கேட்டுண்டு...”

“ப்ரா வாங்க நூத்தி இருபது ரூபா சீட்டுத் தள்ளி எடுத்திருக்கா. அதுலதான் அம்பது ரூபா கடனாக் கேட்டேன்.”

“நூறு ரூபா கொடுத்தாளாமே?”

“அம்பது அவளாக் கொடுத்தது. இன்னொரு அம்பது நான் கடன் கேட்டது.”

“அசிங்கம்.”

“மஞ்சப் பொடி இல்லை. தனியா இல்லை. ரவை இல்லை.”

“அதுக்குத்தான் நான் இருக்கேனே தடிமாடு மாதிரி? என்னைக் கேட்கிறது. கொண்டு வந்து தரேன். கவலைப் படாதேன்னு சொல்லிட்டுத்தானே போனேன்?”

“கடன்தானே வாங்கப் போனேன்? எங்கயோ வட்டிக்கா வாங்கினேன்? கூடப் பொறந்த தங்கைகிட்ட கேட்டேன். என்ன தப்பு?”

“ச்சீ! சின்னப் பொண்ணுடி அவ. அதுவே சாப் பாட்டுக்குக் கஷ்டப்படற குடும்பம்.”

“இருவத்தி ரெண்டு வயசாறது, என்ன சின்னக் குடும்பம்? அப்பா நகைக் கடனைத் தவிர மத்த எல்லாக் கடனையும் அடைச்சுட்டாராம்.”

“அதனால...?”

“கஷ்டப்பட்டுப் பொண் குழந்தை சம்பாதிக்கிறது. அறநூறு ரூபா சீட்டுக் காசு பெரிசா? பெட்டிக்கோட் வாங்கப் போறங்கறா. அதனால் கேட்டேன்.”

“அபத்தமா பேசாதே, வத்சலா! சொந்தக்காரா கிட்ட கடன் கேட்கறது தப்பு.”

“நானைக்கே கொண்டு போய்க் குடுத்துடறேன். உங்களுக்கு நூறு ரூபாய் கிடைச்சதா?”

“கிடைச்சது; வட்டி போக எண்பத்து நாலு ரூபாய் கொடுத்தான்.”

“இது போறாதே மாச மொத்தத்துக்கும்?”

“ம்ம்.”

“அடுத்த மாசமே பத்மா காசைக் கொடுத்துக் கலாமா?”

“ம்ம்.”

“இனிமே போனஸ் காசுதான் பெரிய காசா வரும் இல்லையா?”

“வரபோதுதான் நிச்சயம்.”

“ஏன்?”

“இப்பவே ஆபீஸ்ல என்னவோ சண்டை யுகையறது அதுக்கு.”

“ஏன் கவலையா இருக்கேள், காசு இல்லைன்னா?”

“அது மட்டுமில்லை வத்சலா?”

“வேற என்ன?”

“பத்மா பத்தியும் கவலையா இருக்கு.”

“அவளுக்கென்ன சீட்டுக் சேர்த்து ப்ரா வாங்கறா.”

“போறும்.”

“முப்பத்திரண்டு ரூபா தெரியுமா?”

“ப்ச்.”

“என்கிட்ட ஒண்ணுகூட இல்லை. எல்லாம் சாதா பாடஸ் தான்.”

“உன்கிட்ட எப்படி சொல்றதுன்னே தெரியலை.”

“ஏன், நான் ப்ரா போட்டுண்டா உங்களுக்குப் பிடிக்காதா?”

“பத்மா பஸ் ஸ்டாண்ட்ல ஒரு பையனோட நின் னுண்டிருந்தா.”

“யாரு?”

“கேட்டேன். அறிமுகப்படுத்தி வச்சா.”

“என்னவாம்.”

“ஆபீஸ் சிநேகிதனாம்; இல்லை, மேலே ஏதாவது உறவா தெரியலை. அக்கா கிட்டே இதைச் சொல்ல வேண்டாம்னான்.”

“ஐயோ!”

“பயப்படும்படி இல்லை. அதே சமயம் பயப்படாமையும் இருக்க முடியலை.”

“நம்ம ஜாதிப் பையனா?”

“நம்ம ஜாதி செந்தமிழ்ச் செல்வன்னு பேர் வச்சப் பாளா?”

“அடிப்பாவி!”

“பதறாதே.”

“எங்கப்பா கொன்னுடுவார்?”

“எதுக்குச் சொல்லணும்?”

“ஜாதிவிட்டு ஜாதி சரிப்படுமா? நாசமாப் போப் போறா பத்மா. மாடு மாதிரி வளர்ந்துட்டாளேன்னு ஒரு செகண்ட் நினைச்சேன். இல்லை...ப்ரா போட்டுண்டு ஏமாத்தறாள்ளும் பட்டுது, பையன் பேசினானா?”

“பேனான். நல்லமாதிரியாப் பட்டுது...”

“என்ன இருந்தாலும்...”

“அப்படி இல்லை வத்சலா. இப்ப காலம் மாறிண்டு வர்றது. எல்லாரும் நல்லாப் படிக்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. தெளிவா இருக்காங்க. ஜாதி முக்கியமில்லன்னு தோண ஆரம்பிச்சிடுச்சு. ஆனா கல்யாணம்? கல்யாணத்துக்குப் பிறகு ஜாதி நினைப்பு பிள்ளையாண்டானுக்கு வராம இருக்கணும்.”

“கல்யாணமே பண்ணியாச்சா?”

“இல்லை. அந்த அபிப்பிராயம் இருக்கு. பழகிப் பார்த்து உறுதிப் படுத்திக்கப் போறாங்களாம்.”

“நாறிப் போகப் போறா.”

“கூடப் பொறந்தவளை வாய்க்கு வந்தபடி பேசாதே.”

“அம்பது ரூபா கூடக் கேட்டதுக்கு எப்படி மூஞ்சி யைத் தூக்கினா தெரியுமா? அம்பிகா கெட்டாள்!”

“மனுஷானைக் காசால அளக்காதே வத்சலா!”

“காசு முக்கியம்னா. காசில்லைன்னா நாய் கூடச் சீந்தாது.”

“என்னிலேர்ந்து இந்த ஞானம்?”

“இன்னைக்கு சாயந்திரம் முதல்.”

கற்றுக் கொண்டதற்கு அர்த்தம் செயல்படுத்தல். இல்லையெனில் கற்ற கல்வி கனவு மாதிரி மறைந்து விடுகிறது. ‘சின்னவயசுல நிறைய ராகமெல்லாம் டக்குடக்குன்னு கண்டுபிடிப்பேன். இப்ப முடிய வியே?’ என்று யாரும் சொன்னால் அவர் சங்கீதம் கற்கவில்லை என்பதே பொருள்.

6

வத்சலா சாயந்திரம் கற்ற பாடத்தை இரவே மறந்தாள்.

“ஏன்னா.... என்கிட்ட நூறு ரூபா இருக்கு. உங்க எண்பத்தி நாலுல நாப்பது மருந்துக் கடைக்குக் குடுத்துடலாம். மிச்சத்துல ஒரு ப்ரா வாங்கிக்கட்டுமா?”

“ம்ம்...”

“உங்களைக் கேட்காம நான் எதுவுமே செலவு பண்ண மாட்டேன்.”

“பத்மாகிட்ட ஏன் காசு கேட்டே, வத்சலா?”

“இனிமே கேட்க மாட்டேன்.”

“அந்த செந்தமிழ்ச் செல்வன் நன்னாயிருக்கானா?”

“அப்படின்னா?”

“பளிச்சன்னு தெரியறனா இல்லை, எழுதி ஒட்டி யிருக்கா?”

“யார் நெத்தியிலும் எதுவும் எழுதி ஒட்டிப் பிறக்கலை வத்சலா. நல்ல மனசு நல்ல முகத்தைக் கொடுக்கும்.”

“கறுப்பா?”

“ஆமாம்.”

“ரஜினி மாதிரியா?”

“சினிமா ஆக்டரா?”

“ம்.”

“அப்படியே வெச்சுக்கோ. போகட்டும் அவன் நிறம். பத்மாபத்தி கவலையே இல்லையா உனக்கு?”

“என்னிக்கு அந்த வீட்டுப் படியிறங்கி வந்தேனோ அன்னிக்கே வீட்டுப் போயிடுத்து.”

“அலட்டாதே வத்சலா. உங்கம்மா எத்தனை உதவி செய்திருக்கா? மனுஷானை அலட்சியம் பண்ணாதே.”

“இருபத்திரெண்டு வயசுப் பெண்ணுதான் பழகிப் புரிஞ்சுண்டு கல்லாணம் பண்ணிக்கப் போறதா நிற்கறதே. பகீர்ங்கறது எனக்கு.”

“திமிரு. தட்டிக் கேட்க ஆள் இல்லாத திமிரு. வேலைக்குப் போய் நாலு காசு சம்பாதிக்கிற திமிரு. எவன் கூடவோ ஜாதி கெட்டு ஊர் சுத்தறது. வெக்கம் கெட்டு அத்திம்பேர் கிட்டயே பேசியிருக்கே, என்ன துணிச்சல்?”

“உன்கிட்ட இதை நான் சொல்லியிருக்கக் கூடாது.”

“எங்கிட்ட அவ சொல்லியிருந்தா குட்டைக் காச்சி இழுத்திருப்பேன். அத்திம்பேர் கிட்ட குழைஞ்சிருக்கா. எல்லா ஆம்பிளைக்கும் மச்சினின்னா கிறக்கம்தான். ஒரு நடை அம்மா கிட்டே போய் என்னன்னு விசாரின்னு சொல்லிட்டு வந்துடறேன்.”

“ப்ளீஸ், வேணாம்.”

“ஏன் ... எனக்கு பொறுப்பில்லையா?”

“உன்னால அவளுக்கு கல்யாணம் பண்ணீ வைக்க முடியுமா? சீர் பண்ண முடியுமா?”

“அதுக்காக?”

“அவளே தன் வாழ்க்கையை அமைச்சுக்கட்டும்.”

“தப்பு தண்டவாச்சுன்னா உன் தங்கை இப்படியா மேன்னு கேட்க மாட்டா.”

“ப்ரே பண்ணுவோம்.”

“பண்ற பிளார்த்தனையை நமக்காகப் பண்ணுங்கோ. கவர்மெண்ட்லே லாட்டரி சீட்டு வந்திருக்கு. ரெண்டு சீட்டு வாங்கியிருக்கேன். லட்ச ரூபா விழனும்னு வேண்டிக் கோங்கோ.”

“அப்பா... அத்தனை காசு எதுக்கு?”

“ஏன் இந்த ஒண்டுக்குடித்தனத்துலியே இருக்கனுமா. தலையெழுத்தா?”

“எனக்கிது போதும் வத்சலா! குழந்தைக்கு உடம்புக்கு வராம இருந்தா போதும். நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்லம்.”

“போதும்சுற மனசு இருக்க வேண்டியதுதான். ஆனா கிழிசவேட்டியே போதும்சுறது சோம்பேறித் தனம்.”

ராஜாமணி வாய்விட்டு சிரித்தான்.

“இந்தக் கிழிச வேட்டிகூட இல்லாம கிளியனூர்ல ஈரிழைத் துண்டும் வெறும் மாருமா நான் பள்ளிக்கூடம் போயிருக்கேன். இப்படிப் பொண்டாட்டி, சைக்கிள், நைட் ஷோ, எனக்குன்னு ஒரு வாடகை வீடு, என் பேரு சொல்ல ஒரு புள்ளைன்னு நான் கனவுகூடக் கண்டதில்லை. வெள்ளைச் சட்டை போட்டுண்டு கம்பெனி வேலைக்குப் போறேனே இதுவே பெரிய கொடுப்பினை.”

“சரி... இதுக்கப்புறம்?”

“இதுக்கப்புறமும் என்ன வேணும் சொல்லு! சவுண்டி வேலைக்குத்தான் லாயக்குன்னு ஒரு தடவை எங்கப்பா அடிச்சார். என்ன அது சவுண்டி வேலைன்னு புரியலை. எங்கக்கா ஒருத்தி செத்துப் போனா, இருவது வயசுல புள்ளைப்பேறு சரியா நடக்காம. அப்ப கவனிச்சேன். பூனூலை இடமாப் போட்டுண்டு பிரேத சாம்பலைக் கிளறி கிளறி ஒருத்தன் எலும்பு பொறுக்கிண்டிருந்தான். சுடுகாட்டிலேயே உப்பு இல்லாத சமையல் பண்ணி னான். குலை நடுங்கிப் போச்சு எனக்கு. இந்த வேலைதான் செஞ்சு போழைக்கப் போறமான்னு கவலை வந்துடுத்து, கடவுளே! யார் பண்ணின புண்ணியமோ எனக்கும் ஒரு கம்பெனி வேலை கிடைச்சு, கல்யாணமும் ஆகி, குழந்தை பெத்து.... போறும் வத்சலா! இரண்டு கையையும் தலைக்கு மேல கூப்பி எல்லாப் பெரியமனுஷா காலிலேயும் விழனும் போல இருக்கு. என் வீடு நிறைய மனுஷா உண்டு. யாரும்

ஒட்டலை. ஏன், என் தாயும். தகப்பனுமே ஒட்டலை. உன் சம்பாத்தியம், உன் பாடுன்னு மெட்றாசுக்கு அனுப்பிட்டா. திருவல்லிக்கேணி மேன்ஷன்ல, கக்கஸுக்குப் பக்கத்து ரும். ஒட்டலை சாப்பாடு. ஒன்பது வருஷம் அப்படி இருந்தேன். உங்கம்மா பார்த்துப் பார்த்து சமைச்சப் போட்டபோது கண்ணில் ஜலம் தளும்பும். உன் இரண்டு தங்கைகளும் ஓடியாடி சேமந்தம் பண்ணித்தே, என் ஜென்மத்துக்கு மறக்க மாட்டேன். நெஞ்சார புடவை வச்ச கொடுத்தேன். என் வீட்டு விசேஷம் நியாயமா அந்த சேமந்தம். வந்து நாத்தி யோரு ரூபா கொடுத்தார் எங்கப்பா. அதோட விட்டது சனியன்ற மாதிரி ஓடிப்போய் விட்டார். உங்க வீட்டு மனுஷானே உனக்குப் புரியலை. வத்சலா! காசில்லை யேங்கற குறையே தவிர அவுங்க அத்தனை பேரும் சொக்கத் தங்கம். அது குறையாகவும் எனக்குப் படலை.”

“ஆலை இல்லா ஊருக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை”

“சரி இலுப்பைப் பூவாவே இருக்கட்டும். இல்லேன்னு தெரிஞ்சு பிறகு இலுப்பைப் பூ கசந்துருமா? அடச்சீன்னு தூக்கி எறிய முடியுமா? கண்ல ஒத்தி சர்க்கரை, சர்க்கரைன்னு கொண்டாடத்தான் வேணும்...”

“எங்கம்மாவையும் தங்கையையும் கொண்டாடறேனே, நான் அன்பா இல்லையா?”

“நீயும் நானும் அன்போடத்தான் இருந்தாகணும், இல்லேன்னா அசிங்கம்.”

“மச்சினி குழைஞ்சி பேசறது அற்புதமாக்கும்?”

“தப்புக் கண்டு பிடிக்கிறியா? அந்தப் பொண் என் கிட்ட மனசு விட்டுப் பேசித்தே அதுவே எனக்குக் கிடைச்ச மரியாதை.”

“யார் எதுக்கு சப்போர்ட் பண்ணுவான்னு தெரிஞ்சுண்ட தந்திரம். இருவது வயசுக்காரி பிழிய பிழிய அழுதுண்டு சொன்னா எது சொன்னாலும் சரியாத்தான் படும்.”

“உன்கிட்ட பேசி ஜெயிக்க முடியாது. அது என் வேலையும் இல்லை. என் வேதனையெல்லாம் அந்தப் பொண் சின்ன வயசுல சதுரங்கம் ஆடி ஜெயிக்கும்படி போச்சேங்கறதுதான். வீட்ல கல்யாணம் பேச மாட்டான்னு தெரிஞ்சு பிறகு தனக்குத் தானே மாப்பிள்ளை தேடிக்கிறது சாதாரணமில்லை வத்சலா. தீ மிதிச்ச வரம் வாங்கற மாதிரி.”

“இவ்வளவு அங்கலாய்ப்பு யாரும் படமாட்டா. எங்க வீட்ல இதுக்கு ரெண்டே வார்த்தைதான். கொழுப்பு. முதல் வார்த்தையை என் வாயால சொல்லமாட்டேன்.”

“உலகத்துல பாதி பொம்மனாட்டிக்கு குரூர புத்தி தான். ஏன்னு தெரியலை! எல்லாத்தையும் உடம்போட ஏன் சம்பந்தப் படுத்தறேன்? எங்கேயோ படிச்சேன். ஆணுக்கு உடல் வதை. பெண்ணுக்குப் பால் வதை இப்படியேதான் வதை படறோம்.”

“எனக்குத் தூக்கம் வர்றது.”

“தூங்கு. நாளைக்கு இதை எங்கேயும் போய் பேசாதே.”

“எனக்கெதுக்கு இந்த வெட்கக்கேடு? எப்படியோ ஒழியட்டும். நீங்க தாலி எடுத்துக் குடுத்து ஆசீர்வாதம் பண்ணாம இருந்தா சரி! ஊர் பொல்லாப்பு நமக்கு வேண்டாம்.”

ராஜாமணி மௌனமாய் இருந்தான்.

“நடைபெறும் திருமணத்திற்குச் சுற்றம் சூழ வந்து வாழ்த்தியருள வேண்டுகிறேன். தங்கள் நல்லவரவை விரும்பும் ரகுராமன், ரகுராமன், ரகுராமன்...”

தலைக்கு மேல் ரேடியோ பாடியது.

பிரபலமாய் இருந்த ஒரு சினிமாப் பாட்டு பத்துமாத இடைவெளியில் மறைந்து போய் வேறு பல பாட்டுக்கள் பிரபலமாவது போல் அன்றைய வாக்குவாதம் மறைந்து வேறு பல விஷயங்களும் வந்து போயின.

ஆனால் அந்த நூறு ரூபாய் பத்மாவுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கவே முடியலை என்பது மட்டும் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த மாதம்... அடுத்த மாதம்... இதற்குப் பிறகு இந்தக் காசு வந்தவுடன் என்று யோசித்து யோசித்துத் தள்ளிப்போய்விட்டது. திருப்பிக் கொடுக்காவிட்டால் என்ன என்ற கேள்வி வந்தது. கேட்டால் கொடுப்போம் என்ற அசிரத்தை வந்துவிட்டது. 'நிஜமாவே முடியலை' பத்மா. இத்தனைக்கும் பால், நெய் எல்லாம் குறைச் சுட்டேன். அப்படியும் குடித்தனச் செலவு முடியவே யில்லை போ' என்று சால்ஜாப்பு மனசுக்குள் வந்து விட்டது.

பத்மா கேட்காதது இன்னும் அதிகம் உறுத்தியது. 'நம்ம செலவு அவளுக்கு இல்லை. அதனால் கேட்கலை' என்ற சமாதானம் படர்ந்தது.

இதற்குப் பிறகு இரண்டு முறை நேரில் பத்மாவை பார்த்தாலும் செந்தமிழ்ச் செல்வனைப் பற்றிக் கேட்க முடியவில்லை. நூறு ரூபாயைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுக் கேட்கலாம் என்றுதான் தோன்றிற்று.

நேரில் ஒரு முறை ஜோடியாகப் பார்த்தும் கேட்க முடியவில்லை. கேட்கிற மாதிரி பத்மாவும் இல்லை. வத்சலாவும் இல்லை. பக்கத்து வீட்டு மாமியோடு சாந்தி

7

தியேட்டர் மாட்னிக்குப் போயிருந்தபோது வத்சலா செந்தமிழ்ச் செல்வனைப் பார்த்தாள். ஏதோ மூன்று மணி நேரம் சிரித்து விட்டு வரலாம் என்றுதான் வத்சலா

நினைத்தாள். 'கலாட்டா கல்யாணம்' என்கிற படத்தின் பெயரே அது சிரிப்புப் படம் என்று சொல்லிவிட்டது. ஆனால் பாதிப் படத்திலேயே வத்சலா சப்த நாடியும் ஓடுங்கி உறைந்துவிட்டாள்.

இரண்டு முப்பது கிடைக்கவில்லை. நாலு நாற்பதும் கிடைக்கவில்லை. ஐந்து இருபது டிக்கெட் கிடைக்குமா, கிடைக்குமா என்று தவித்து வேடிசுக்கு மட்டும் நல்ல வேளை டிக்கெட் கொடுத்து கவுண்ட்டரை முடிவிட்டாள்.

உள்ளே போனபோது ரெக்ஸோனா, ரெக்ஸோனா ரெக்ஸோ...னா என்று விளம்பரம் பாடிக் கொண்டிருந்தது. இருட்டில் தடவி ஸீட் பார்த்து உட்காரும் போது முன் சீட்டில் சிணுங்கல் கேட்டது. படம் ஆரம்பித்து கலர் வெளிச்சத்தில் யாரோ இளமையான ஆணும், பெண்ணும் என்பது தெரிந்தது.

அதுகள் இரண்டும் படம் பார்க்க விடவில்லை.

"வேண்டாம். வேண்டாம், ப்ளீஸ்...வேண்டாம்" ஆணின் கையை அந்த பெண் விலக்கிக் கொண்டே யிருந்தாள்.

"இதென்னடி வத்சலா? 'ரெண்டுங் கெட்டானா முன்னாடி உட்கார்ந்து இதுகள் கழுத்தை அறுக்கிறது...?' மாமி அலுத்துக் கொண்டாள்.

இடைவேளை என்று போட்டவுடன் இரண்டும் வெளியே ஓடிவிட்டன. திரும்பி வரும்போது வத்சலா பார்த்துவிட்டாள். பத்மா?

கூட வருவது செந்தமிழ்ச் செல்வனாய் இருக்க வேண்டும். "செல்லா... இதுதான் நம்ம ஸீட்."

பத்மா கவனிக்கவில்லை. நல்ல வேளை மாமி இல்லை. பின்பக்கம் போய்விட்டு வரும்போது இருட்டாக்கிவிட்டார்கள்.

“அப்பனே, தொண தொணக்காம படம் பார்!” மாமி இடைவேளைக்குப் பிறகு சினுங்கல் ஆரம்பித்ததும் முன்பக்கம் குனிந்து சொல்லிவிட்டாள்.

பிறகு சினுங்கல் அடங்கிவிட்டது. விஷமங்கள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

பத்மாவின் வலப்புறம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தவன் அவளை இடப்பக்கம் இழுத்து நெருக்கிக் கொண்டிருந்தான். எங்கெங்கோ தொடுகிறான் போலிருக்கிறது. அவள் உதடு கடித்துத் திணறுவது சுத்தமாய் தெரிந்தது.

மாமிக்குத் தெரிந்தால் போதும்; ஸ்டோர் முழுக்கப் பரவிவிடும். பிறகு புழங்குவது கடினம். எல்லோர் வாயிலும் புகுந்து எழவேண்டும். வச்சலா பேசாது அவர்களுையே சுவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சுத்தமாய் தெரிகிறது. இடது கையை அவள் கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்துப் போட்டு சுத்திரமாய் தொடுவது சுத்தமாய் தெரிந்தது.

“ச்சீ...கழிசடை...” மடியில் தூங்கும் பையனை சுளீரென்று அடித்தாள்.

“என்னடி, எதுக்கு தூங்கற குழந்தையை அடிக்கற?”

“எங்கெங்கோ கையை விடறது பீடை!”

பத்மா குரல் கேட்டு திரும்பினாள். தலை கவிழ்ந்து கொண்டாள்.

குழந்தை வீறிட்டு அழுதான். வச்சலா உலுக்கி அழுகையை நிறுத்தினாள். “மாமி, நான் பஸ் பிடிச்சுப் போறேன். நீங்க பின்னால் வாங்கோ,” எழுந்து இருளில் தடவித் தடவி நடந்து வீட்டிற்கு வந்துவிட்டாள்.

இதென்ன வெட்கக்கேடு!

“மகாபாவி! இப்படி உடம்பு முழுக்கக் கைவைக்கிறானே சண்டாளன்! இந்தத் தேவடியா சிறுக்கிக்காவது

கச்சம் வேண்டாம்? பப்ளிக் தியேட்டர்னு ஒரு அச்சம் வேண்டாம்? அடி நாசமத்துப் போறவளே!”

உடம்பு முழுவதும் நடுங்கிற்று. காபி பில்டரைப் பிடுங்கும்போது மொத்தமும் சிந்தி வீணாயிற்று. வேலைக்காரியை உபொட்டலம் வாங்க அனுப்பி, வந்தவுடன் உபொட்டான். குடித்தாள். ராஜாமணி படியேறியதும் அவனுக்குக் கலந்து கொடுத்துவிட்டு, “அம்மா கிட்டப் பேசணும், வாங்கோ” என்று அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு தாய் வீடு போனாள். இரண்டு மணி நேரம் வீடு ரகளைப்பட்டது. பேசாமல் இருந்தது பத்மாவும், ராஜாமணியும்தான். “முடிவா என்ன சொல்ற?” பத்மாவுக்கு எதிரே இடுப்பில் கை வைத்துக் கேட்டபோது நிதானமாய்ப் பதில் வந்தது.

“அவர் பெயர் செந்தமிழ்ச் செல்வன். எம். காம். எம். ஏ., தமிழ் யாதவர். ஆனால் அவருக்கோ அவர் அப்பாவுக்கோ பால கறக்கத் தெரியாது. எப்படி நம்ப அப்பாவுக்கோ தாத்தாவுக்கோ மந்திரம் தெரியாதோ அது மாதிரி.”

“மந்திரம் தெரியலைன்னா ஜாதி இல்லைன்னு ஆயிடுமா?” அப்பா இரைந்தார்.

“அது முக்கியமில்லைன்னு ஆயிடறதில்லையா? அவருக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு ரூபாய் சம்பளம். எனக்கு கன்ஃபர்ம் ஆச்சன்னா நானாறு வரும். எங்கபாட்டை நாங்க பார்த்துப்போம்.”

“அவன் வீட்ல சரீன்னுட்டாளா?”

“இதே மாதிரி குதிப்பா....”

“அதைத் தாண்டிக் கல்யாணம் பண்ணிப்பியா?”

“அப்படித்தான் தீர்மானம்!”

“நடுவுல உட்டுட்டான்னா?”

வி—4

“விட முடியாது.”

“எப்படிச் சொல்றே இவ்வளவு தைரியமா?”

“எங்களுக்குச் சட்டப்படி கல்யாணம் ஆயிடுத்து.”

“தாலியக் காணாமேட...”

“இனிமேல் கட்டிப்பேன் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து. நாங்க பண்ணினது ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ், ஒப்பந்தம்.”

“என்ன எழவுக்கு அப்புறம் காத்திண்டிருக்கேன்?”
அம்மா வெடித்தாள்.

“என் வேலை கன்ஃபர்ம் ஆறதுக்கு, ட்ரெயினிங் பிரியட் முடியறதுக்கு.”

“சினிமா தியேட்டர்லதான் ட்ரெயினிங் நடக்கிறதோ?”

“அதுவும் ஒரு மாதிரி ட்ரெயினிங்தான். என்னை அவர் புரிஞ்சுக்கறதுக்கும், நான் அவரைப் புரிஞ்சுக்கறதுக்கும்...”

“அவன் வீடு எங்கே இருக்கு?”

“இப்ப போக வேண்டாம்.”

“ஏன்?”

“வர்ற ஜூலை பத்து எனக்கு வேலை நிரந்தரம் ஆயிடும். அப்ப போகலாம்.”

“அதுவரைக்கும் அவனைப் பார்க்கப் படாது.”

“சரி.”

“லெட்டர் எழுதப்படாது.”

“சரி.”

“இப்படி ஒரு கூத்துப் பண்ணியிருக்கியேடி மகாபாவி! கல்யாணம் ஆயிரம் காலத்துப் பயிரு.”

“பத்மா, நான் மிஸ்டர் செல்வனோட பேசிப் பார்க்கலாமா?” சின்ன துறலாய் ராஜாமணி ஆதரம் காட்டியதும் பொங்கிப் பொங்கி அந்தக் குழந்தை அழுதது.

“நமக்கு சகலபாடியாயிட்டிங்க! கங்கிராஜுலேஷன்.” ராஜாமணி அந்தப் பையனின் அறைக்குள் நுழைந்து கை நீட்டப் பயந்து பின்வாங்கினான். விவரம் சொல்லப் பதறினான். “நான் பார்க்கணுங்க பத்மாவை ... நான் பார்க்கணுங்க...” என்று அலைந்தான்.

அமைதிப்படுத்தி உட்கார வைத்ததும் சற்று அடங்கினான். “எனக்கு நீங்க ஒரு விஷயம் தெளிவு படுத்தணும். ஒரு உத்தரவாதம் தரணும். உங்க வீட்டுக்கு இது தெரியுமா? தெரிஞ்சாப் புரிஞ்சுக்குவாங்களானு சொல்லணும். அப்படித் தெரிஞ்சு எதிர்த்தாலும் எல்லா எதிர்ப்பையும் மீறி அவளுக்குக் கோவில்ல தாலி கட்டி, தனிக் குடித்தனம் வச்சு, குழந்தை பெத்து, நீங்க நல்ல தம்பறியரா வாழ்ந்து காட்டணும். லவ் பண்றது சினிமா தியேட்டர்ல கிஸ் பண்றதுக்கு மட்டுமில்ல செந்தமிழ்! மீசை முளைச்சுட்டா லவ் பண்ணத் தயார்னு நினைச்சுக்கூடாது. பெளருஷம் வேண்டும். காதலிச்ச பெண்ணைக் கடைசி வரைக் கண் கலங்காமக் காப்பாத்தறது பெளருஷம்.”

செந்தமிழ் உணர்ச்சி வசப்பட்டு மேசையில் கற்பூரம் ஏற்றி அடித்து அணைத்தான்.

“உங்க உணர்ச்சி எனக்குப் புரியறது செந்தமிழ். ஆனா இது மட்டும் போதாது. உங்கப்பா அவளை மறந்துவிடலானு அதட்டினாலும் இதே மாதிரிக் கற்பூரம் ஒத்திடப் படாது. அவங்க பேசக் கூடாது, பார்க்கக் கூடாதுன்னு தடை போட்டிருக்காங்க பத்மாவுக்கு. அதையே நீங்களும் கடைபிடிக்கணும். ஜூலை பத்தாம் தேதி அவளுக்கு வேலை கன்ஃபர்ம் ஆனவுடனே நாண்

என் மனைவியோட உங்க வீட்டுக்கு வருவேன். எந்த ஊரு உங்களது. பொள்ளாச்சியா? விவரம் சொல்லு வேன். கூட தைரியமா நீங்க நிச்சனும்; பேசனும்; வாதாடனும். மறுத்தா மீறி என் கூட வந்து எங்க வீட்டுப் பெண் கழுத்துல தாலி கட்டனும்.

“எந்த ஓட்டல்ல சாப்பிடறீங்க? உடுப்பி கணைச யவன்ல ஊத்தப்பம் நல்லா போடுவான். நானும் ஒன்பது வருஷம் ராத்தவறாம் ஊத்தப்பம் சாப்பிட்டிருக் கேன், தம்பி!” பேச்சை திசை திருப்பிச் சிரிக்க வைத்து நுட்பாக்கி....

“யார் யாதவன்? யார் பிராமணன்? யார் ஷத்திரியன்? யார் வைசியன்? தொழிலால் வேறுபட்டுத்தானே ஜாதிகளாய் பிரிந்தனர் மக்கள்? குலத் தொழிலே மாறி குமாஸ்தாவாய் வந்தபிறகு குலமென்ன, கோத்திரமென்ன? உடையில் வித்தியாசம் ஒழிந்து விட்டது. உணவு வித்தியாசம் விட்டுக் கொடுத்து ஒழிக்கலாம். உடுப்பி கணைசயவன் ஊத்தப்பம் எந்த ஜாதி உணர்வு? ஜாதி ஒரு வசதியான செருப்பு. தேய்ந்து விட்டதெனில் கழட்டி எறி. தலையில் வைத்துக் கொண்டு அலையாதே..”

ராஜாமணி பேச்சுக்குக் கைகட்டி செந்தமிழ்ச் செல்வன் தலையசைத்தான்.

பத்மா உயிரற்ற பிணமாய் நடமாடினாள். அத்திம்பேரைப் பார்க்க ஒரு முறை வீட்டுக்கு வந்தாள். அக்காவுடன் பேசாமல் சரிந்து காத்திருந்தாள். ராஜாமணி வந்ததும் அவனுடன் எழுந்து வெளியே போனாள்.

“எங்க போயிருந்தேள் ரெண்டு பேரும்?”

“பிச்சுக்கு.”

“இத்தனை நாழி பிச்சுலயா இருந்தேள்? மணி பத்தாகப் போறது!”

“ஒன்பது மணி வரைக்கும் இருந்தோம். பிறகு கொண்டு போய் விட்டுட்டு வரேன்..”

“நீங்க பன்றது நன்னாயில்லை..”

“அடி போடி!”

“கல்யாணம் சாதாரண விஷயமில்லை. நாளைக்கு ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு ஆச்சுன்னா ஊர் உங்களைத் தான் பழிக்கும்..”

“யாருக்கு வேணா எது வேணா ஆவோம்? அதுக்காக வாழ்க்கை சக்கரம் நிக்குமா?”

“என்ன சொல்றா என் தங்கை?”

“அழறா..”

“ம்ம்.... அப்புறம்?”

“பாட்டுப் பாடறா?”

“என்ன பாட்டு?”

“உரிமைக்குக் காலம் வந்தால் அதை

உயர்வெனச் சொல்வதுண்டு.

உரிமைக்குப் பங்கம் வந்தால் அதை

உயர்வெனக் கொள்வதுண்டோ?”

“என்ன உரிமை...தியேட்டர்ல திருட்டுத்தனம் பன்ற உரிமை. கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி ஒரு மனுஷனை ஏறெடுத்துப் பார்த்திருப்பேனா நான் இதைன்ன துக்கிரித்தனம்?”

“வீட்டோட வளர்ந்திட்டே....”

“அவளை என்ன விபச்சாரத்துக்கா அனுப்பினோம்? ஆபீஸ் வேலைக்குப் போடன்னா வேலை காயமாறத் துக்கு முன்னாடி காதலாம், மண்ணாங்கட்டியாம்!”

“சரி...அசிங்கம்! இப்ப என்ன நடந்தது? உங்கப்பாவுக்கு செலவு குறைச்சல். நல்லதுதானே?”

“நல்லது இனி தானே நடக்கணும்?”

நடந்தது.

ஜூலை மாதம் பத்தாம் தேதி குலசேகரப் பெருமாள் யாதவர் வந்து ராஜாமணி வீட்டுக் கதவைத் தட்டித் தன்னைத் தானே செந்தமிழ்ச்செல்வனின் தகப்பனார் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். தமிழ்ப் புலவராம், ஆசிரியராம், புத்தகம் பல எழுதுகிறாராம்.

“சட்டப்படி திருமணம் நடந்துட்டதாச் சொன்னாங்க. உங்கல்ல யாருக்கும் அது தெரியுமா? சாட்சியானீங்களா?” கேட்டார்.

“இல்லீங்க...” ராஜாமணி பதில் சொன்னான்.

“களவு வழி காதல்ந்றது நம்ம நாகரிகத்துல உண்டுங்க. தவறில்லை. ஆனா எனக்கு இன்னும் ஒரு பொண்ணு இருக்கு. திருமணம் நடக்கணும். வேற எதுவும் தவறு நடக்கலைன்னா நிதானமா செய்வோம். தவறியிருந்தா உடனடி சரி பண்ணிடுவோம். என்ன சொல்றீங்க?”

“ஒரு தர்மத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்னாங்க இது வரை. இனியும் தடை பண்ணினா தர்மம் குலையலாம்.”

“சேர்த்துடலாங்களா?”

“ஆமாங்க.”

“சேர்த்துடுவோம். ஆனா எங்க வீடு வராது. நானும் அவனைப் பெத்தவளும் வரோம்.”

“பாறுங்க.”

“அப்ப திருப்பதிக்குட்கூடியாந்திருங்க பொண்ணை. கோவிந்தனே சாட்சியா இருக்கட்டும்.”

கோவிலுக்கு எதிரே தாலி கட்டினார்கள். கோவிந்தன் சன்னிதியில் மாலை மாற்றினார்கள். ஏதோ உடுப்பி ஹோட்டலில் விருந்து சாப்பிட்டார்கள். வீடு திரும்பினார்கள்.

நண்பர்கள் உதவி செய்ய வீடு பார்த்தான். பத்மா குடி பெயர்ந்தாள். “என் ஜென்மந்திரத்துக்கும் உங்களை மறக்க மாட்டேன் அத்திம்பேர்!” என்று ராஜாமணிகைகளைப் பற்றி பத்மா கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள், அக்காவைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் வெளியேறினாள்.

“நான் என்னன்னா தப்புப் பண்ணினேன்?” அழுது குமுறின வத்சலாவை ராஜாமணி அணைத்துக் கொண்டான்.

நாலு வருஷத்துக்குப் பிறகு பத்மா ஒரு பெண் குழந்தை பெற்றாள். மணிமொழி என்று பெயரிட்டாள். மணி என்பது ராஜாமணி நினைவாம்; ஒரு மரியாதையாம், நன்றியாம்.

பத்மா பிள்ளை பேறுக்குக் காசு சேர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆபீஸ் லீவு கொடுத்து மருத்துவச் செலவை ஏற்றது. அம்மாவை உதவிக்கு அழைத்துக் கொண்டாள். வத்சலா மறுபடி உண்டாகியிருக்கும் போது உதவி செய்ய யாரும் இல்லாமல் போனார்கள். அடுத்த தங்கை ராதா வரமுடியுமா? முடியாது என்று சொல்லி விட்டாள்.

“அவளும் போயிட்டா யார் சமைப்பா?” சி.ஏ. படித்துக் கொண்டிருந்த தம்பி அட்டி நிறுத்தி விட்டான். ராதா எம்.எஸ்ஸி. முடித்ததும் கல்லூரியில் உதவிப் பேராசிரியை வேலை கிடைத்தது. வேலை செய்தபடி எம்.எட். சேர்ந்தாள்.

ரமணன் மூன்றாவது வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பாவுடன் அவ்வப்போது சித்தியைப் பார்த்துவிட்டு வருவான். பென்சில், புத்தகம், விளையாட்டு சாமான் என்று வாங்கி வருவான்.

“அம்மாவுக்கு ஒரு புடவை கேட்டு வாங்கிண்டு வாடா பத்மாகிட்ட.”

பத்மா ஸாரி என்று சொல்லிவிட்டாள். ராதா மிகவும் பழம் புடவையைக் கொடுத்தனுப்பினாள். பளிச்சென்று மல்லாக்கத் தள்ளி ஒதுக்கி விட்டது போல் வத்சலா உணர்ந்தாள். தானே அசைந்து அசைந்து காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

“வீட்டு வாடகை நானாறு ரூபாயாக உயர்த்தப்படும். இஷ்டப்பட்டவர்கள் இருக்கலாம்” என்று அறிவிக்கப்பட்ட போது ரௌத்திரம் பொங்கிற்று. “இருபது ரூபாயாக, இருபது ரூபாயாக சம்பளம் உயர்கிறது. இப்படி படிவென்று நானாறு கேட்டால் எப்படி?” என்று முதலில் அத்தனை குடித்தனங்களும் கோஷமிட்டன. முடியாது என்று மறுத்தன.

“பழைய வாடகை வாங்கமாட்டேன்” என்று வீட்டுக்காரன் போய்விட்டான். குடித்தனக்காரர்கள் சமாதானப் படுத்தி எழுபத்தைந்து உயர்வுக்கு ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

ராஜாமணி ஓவர்டைம் செய்தான். தனியே வாரத்தில் சிலமணி நேரம் போய் வக்கீலுக்கு டைப் அடித்துக் கொடுத்தான். கூட ஆகும் செலவை ஈடுகட்ட நாயாய் உழைத்தான்.

பத்தாயிரம் முன்பணம் கட்டி கடைசித் தம்பி ரகு பஹ்ரெயின் போவதாய் செய்தி கிடைத்தது. ராதா உதவி செய்கிறாளாம். பத்மாவும், செந்தமிழ்ச் செல்வனும் விமானச் செலவை ஏற்றுக் கொள்கிறார்களாம்.

போவதற்கு முன் பத்மா வீட்டில் விருந்து. ‘முடிந்தால்’ என்று வத்சலாவுக்கு அழைப்பு வந்தது. முடியாமல் வத்சலா போனாள். என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போமே என்று போனாள். யார் யார் என்னென்ன ஸ்திதியில் இருக்கிறார்கள் என்று அறியும் ஆவலோடு போனாள்.

போனது தவறு. மதியாதார் தலைவாசல் மிதித்தது தவறு.

மூன்று படுக்கையறை கொண்ட அபார்ட்மெண்ட். செல்வா. செல்வா என்று வாய்க்கு வாய் கூப்பிடுகிற பெருமிதம். பிள்ளை பெற்றவளுக்கு ஜிமிக்கி எதுக்கு? பத்மா முத்து ஜிமிக்கி போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“வீட்டு வாடகை என்ன பத்மா?”

“தெரியலை. கம்பெனி அலாட் பண்ணியிருக்கு. இப்ப செல்வா ஆபீஸர். அடுத்த வருஷம் நானும் ஆபீஸராயிடுவேன். எக்ஸாம் ரிஸல்ட் வரலை”

“பாவம் பத்மா, பரீட்சை எழுதறபோது நிறைமாசம்.” செல்வா அவள் தோளில் கை போட்டுக் கொண்டு பேசினாள்.

மேஜையில் விருந்து வட்டமாய் அடுக்கி வைக்கப்பட்டது. தட்டுகளும் கரண்டிகளும் தனியே அடுக்கப்பட்டிருந்தன. மிளகு ரசத்தில் ரொட்டித்துண்டை வறுத்துப்பட்டிருந்தன. மிளகு ரசத்தில் ரொட்டித் துண்டை வறுத்துப் போட்டு விட்டு ஸூப் குடித்தார்கள் இலை போடலியா? என்று வத்சலா கேட்க, எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

“பஃபே” டைப் சாப்பாடாம். வேண்டுமென்பதை வேண்டுபவர் எடுத்துப் போட்டுக் கொள்ளலாமாம். சாப்பிட்டது போல இல்லை. “இது மாமிசமாடி? பட்டைச் சோம்பு வாசனை அடிக்கறதே?”

“அத்திம்பேர் வரார்னு சகலமும் வெஜிடேரியனா பண்ணினேன். இது மசாலா கறிப்பொடி காலிஃப்ளவர் அப்படித் தெரியறது. சாப்பிடேன்.”

ஏதோ எண்ணெய் குமட்டிற்று. போதும் என்று கீழே வைத்துவிட்டு மோர் குடித்தாள். காரமாய் நெஞ்சில் நீர் ஏறிற்று. தனியே வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தாள். சாப்பாடுதான் வாய்க்குப் பிடிக்கவில்லையே தவிர, சமையலறை கண்கொள்ளாக் காட்சியாய் இருந்தது.

“இது எதுக்கு...?” கண்ணாடிக்குள் பம்பரமாய் ஏதோ சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“அக்கா, அதைத் தொடாதே, அது முட்டை அடிக் கிறது.”

“ஏண்டி முட்டை சாப்பிடுவியா?”

“உங்க தங்கச்சி சிக்கனே சாப்பிடும் இப்ப!” செந்தமிழ்ச் செல்வன் சிரித்தபடி பேசினான்.

அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு வெற்றி தெரிந்தது.

‘கோழி திங்கறா பத்மா. அதான் இப்படிக் கொடுமை படர்ந்திருக்கு மனசல? உடம்பு தளதளன்னு ஆயிருக்கு.’

திடுக்கிட்டுப் பத்மாவின் முதுகை உற்றுப்பார்த்தாள். ப்ராவே இல்லை.

“ஏன் ப்ரா போட்டுக்கலை, மறந்துட்டியா?”

“இப்ப போட்டுக்கறதேயில்லை, வீட்ல.”

“ஏன்....”

“தேவையில்லை. இது இல்லாமயே ட்ரிம்மா இருக்கேனே, எதுக்கு இதெல்லாம்?”

உற்று உற்று நாலு முறை கவனித்ததில் ப்ரா வேலையை ரவீக்கையே செய்து கொண்டிருந்தது.

வீடு முழுக்கப் பரவும் மெல்லிய இசை. பளிச் சென்ற சுவர்கள். சித்திரங்கள், சொகுசான சோபா

படுக்கையறையில் குளிர் சாதனம், நாலு ஆள் படுக்கிற படுக்கை. தலைபக்கம் மட்டும் விழும் மெல்லிய விளக் கொளி. ஆயிரக் கணக்கான புத்தகம் அடுக்கிய அலமாரி. இரண்டுஜஸ் பெட்டி. ‘இது பிராமணர் வீடா, யாதவர் வீடா? இல்லை, பணக்காரர் வீடு!’

வத்சலாவுக்குத் தன் ஜாதி எதுவென்று புரிந்தது.

கிளம்பும்போது பத்மா தன் குழந்தையை ராஜாமணியிடம் கொடுத்தாள். பல கோணங்களில் போட்டோ எடுத்தாள். ஒட்டி நின்ற ரமணனை இரண்டு படம் எடுத்துவிட்டு “நகர்ந்து கொள்.” என்று கட்டளையிட்டாள். ரமணன் அந்த வீட்டு மனிதர்களைப் பார்த்து சற்று மிரண்டு போயிருந்தான்.

வத்சலாவுக்குப் புருஷனுடன் ஒரு போட்டோ எடுத்துக் கொள்ள ஆசை வந்தது. கல்யாணத்தின் போது எடுத்தது. பிள்ளை பிறந்த பிறகு அவனை மட்டும் தனியே எடுத்தது என்று இரண்டு கறுப்பு—வெள்ளை போட்டோ மட்டுமே உண்டு. கலர்ப் படங்கள் இதுவரை எடுத்த இல்லை. பத்மாவின் குழந்தையுடன் இருக்கும் புருஷன் அருகே வத்சலா நகர்ந்தாள்.

“என்னையும் அவரையும் ஒரு போட்டோ எடு, பத்மா.”

காமிரவைக் கண்ணில் பெத்ருத்தியபடி ‘போகஸ்’ செய்து கொண்டிருந்த பத்மா ஒரு கணம் நின்றாள்.

“செல்வா, மிஸ்டர் ராஜாமணியையும் அவர் ஓய்ஃபையும் ஒரு போட்டோ எடுங்க.” கட்டளையிட்டு நகர்ந்து விட்டாள்.

8

சுளீரென்று ஓர் அவமான உணர்வு வத்சலாவைத் தரையில் அழுத்திற்று. “என்னடி சொன்னே?” விருட்டென்று போய் பத்மாவின் முழங்கையைப் பிடித்தாள்.

ஹால் நிசப்தமாயிற்று. சகலரும் திரும்பினார்கள்.

“நான் ராஜாமணி ஓய்ஃப் மட்டும்தானா? உனக்கு அக்கா இல்லையா? நானும் வந்ததிலேர்ந்து பார்த்துண்டிருக்கிறேன், மூஞ்சி கொடுத்துப் பேசலே.”

“முதல் என் முழங்கைலேர்ந்து உன் கையை எடு.”

“ஏன்?”

“ரவிக்கை அழுக்காயிடும். கையை எடு.” பத்மா உதறி விடுவித்துக்கொண்டாள்.

“இப்ப கேள் உன் கேள்வியை? எல்லார் முன்னாடியும் பதில் சொல்றேன்.”

“நான் உனக்கு அக்கா இல்லையா?”

“ஏன்?”

“விட்டுப் போச்சு.”

“எதனால்?”

“என்னிக்கு தியேட்டர்ல தூங்கற உன் குழந்தையைச் சுளீர்னு அடிச்ச ‘கழிசடை கையை போடறே’ன்னு அதட்டினியோ அன்னிக்கே விட்டுப் போச்சு! தியேட்டர்ல நீ அடிச்சது உன் பிள்ளையை இல்லை, என்னை? என்னுடைய செல்வாவை.”

“நான் கண்டிக்கக் கூடாது உன்னை?”

“தாராளமா கண்டிக்கலாம். தியேட்டர்ல என்னைத் தொட்டுத் திருப்பிச் சாயந்திரம் வீட்டுக்கு வான்னு கூப்பிட்டிருந்தா உன் வசவு அத்தனையும் காதல வாங்கி உன் மடிவ விழுந்து அழுதிருப்பேன். எனக்கு உதவி பண்ணுன்னு கெஞ்சியிருப்பேன். தூங்கின குழந்தையை அடிச்சுக் கதற விட்டு என்னையும் ஜாடையாகத் திட்டிப் பாதிப் படத்துல போனே பார், அன்னிக்கே கசந்து போச்சு.”

“நான் வந்து வீட்ல சொன்னதால தாண்டி உன் விஷயம் இப்படி நல்லபடியா முடிஞ்சது?”

“நோ, இன்னும் சுமுகமா முடிஞ்சிருக்க வேண்டிய விஷயத்தை நீ உடைச்சித் திருப்பினே, எங்க ரெண்டு பேரையும் பிரிச்சுப்போட்டே. பார்க்கக் கூடாது பேசக் கூடாதுன்னு கட்டளை போட வச்சே. இந்த மனுஷன் அந்த நேரம் மனசு மாறியிருந்தா. என் கதி என்ன ஆகி இருக்கும்.”

“நாங்க நடத்தின சோதனைல உங்க ‘லவ்’ உறுதியாச்சு. இல்லேன்னா கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி குழந்தை பிறந்திருக்கும்.”

“வாயைக் கழுவுடி! கல்யாணம் பண்ணி நாலு வருஷம் கழிச்சுக் குழந்தை பெத்துண்டவடி நான். நீ நடத்தினது சோதனையா? கொடுமை! நரக வேதனை! பிரிஞ்சாத்தான் காதல் பலப்படும்கறது பொய்யான கூத்து. அந்தப் பிரிவு நேரத்துல எங்களைத் தனித் தனியா பார்த்துப் பலம் கொடுத்தாரே அத்திம்பேர். அவருக்காக, அந்த மனுஷருக்காக உன்னை இங்கே படியேற விட்டேன்.”

“இல்லேன்னா...?”

“உன்னை என் வீட்டுக்கு எதுக்கும் கூப்பிட மனசில்லை எனக்கு. ஏன்னா உன்னை மனுஷியாவே நினைக்கலை.”

“நடு தியேட்டர்ல என் கண் எதிர்க்கயே என் தங்கை தேவடியாத்தனம் பண்ணிண்டிருக்கறதைப் பார்த்து சுமமா இருக்கணுமா?”

“என்ன சொன்னே?” பத்மா கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு கேட்டாள். “தேவடியாத்தனமா? யெஸ் தேவடியாத்தனம்தான். இதோ இந்த வீடு, இந்த சோபா, இந்த ஜிமிக்கி, இந்தப் புடவை, இந்த ரவிக்கை, நாற்பது பவுன் நகை, ரேடியோ, டேப் ரெக்கார்டர், ஏஸி.

படுக்கை எல்லாம் நான் தேவடியாத்தனம் பண்ணி வாங்கினதுதான். மனசு விட்டுப் பேசிக் காதலிச்சு திருப்பதியில சிம்பிளா நாலு பேர் முன்னாடி கல்யாணம் பண்ணித் தனிக் குடித்தனம் வச்ச யார் தயவும் இல்லாம இப்படி வளர்ந்து குழந்தை பெத்துக் கொண்டது தேவடியாத்தனம்னா யெஸ்...நான் தேவடியா தான்! பத்தினின்னு அலட்டிக்கிறவ வெளியே போக லாம்.”

“என் பழம்புடவையைக் கட்டிண்டு முதன் முதல் ஆபீஸ் போன நாய் இத்தனை பேச்சுப் பேசுமா?”

“வாஸ்தவம், நான் அதை மறுக்கல. அந்த எண்பது ரூபா பழம்புடவைக்குப் பதில் எங்கப்பா உன் கல்யாணத் துக்குப்பட்ட கடன் எட்டாயிரத்தை நான் அடைச்சேன். நீ கழுத்துல போட்டுண்டுருக்கிற தாலிக் கொடி என் உழைப்புல வாங்கினது. இது வரைக்கும் உனக்கு அது தெரியாம வச்சிருந்து ஒரு நன்னிலதான். இன்னிக்கு நீ நன்னியிருக்கான்னு கேட்ட பிறகு சொல்லும்படியாச்சு.”

“காசு இருக்குன்னு ஆடறியாட? என்கிட்ட இத்தனை சாமான் இல்லேன்னுதானே இத்தனை இழிவா நடத்தறே...” வச்சலா அழுகையுடன் திசை மாறினாள்.

“ச்சீ! காசு இன்னிக்கு வரும். நாளைக்கும். போகும். பளபளக்கிற பீங்கான் தட்டைப் பார்த்துத்தானே பொருமறே...” பத்மா கையிலிருந்த பீங்கான் தட்டைக் கீழே போட்டு உடைத்தாள். “கீழே போட்டா எப்படி உடையறது பார். இப்படி உடைஞ்சு பேச்சுத் தவறி உறவு விட்டும் போச்சு. இனி ஒட்டாது. காசு முக்கியம்னா அத்திலேரே காட்பாதரா என் குழந்தைக்கு நிக்க வச்சிருப்பேனா? என்னிக்காவது என் அத்திம்பேரை இளக்காரமாய்ப் பேசியிருப்பேனா? கூடப்பிறந்தவனுக்கு செய்யாம மினுக்கறவ இல்லை நான். இன்னிக்கு இவனோட ப்ளேன் டிக்கட். சி. ஏ. படிக்கிறவனுக்கு

ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் புத்தகம், ராதாவுக்குப் பிறந்த நான் தவறாமப் புடவை, ஒவ்வொரு வருஷத்துக்கும் அப்பாவுக்கும். அம்மாவுக்கும் என்னால முடிஞ்சது செய்துண்டிருக்கேன், உனக்குச் செய்ய மாட்டேன். செய்ய மனசில்லை. மடில தூங்கின குழந்தையைப் பார்த்து அடிச்சுக் கழிசடைன்னு அன்னிக்கு மறைமுகமா என்னைத் திட்டினியே, எப்படிச் கூசிக் குறுகினேன் தெரியுமா? எத்தனை ராத்திரி அழுதேன் தெரியுமா? ‘உன் வீடு கல்யாணம் பண்ணாது. தானா அந்தப் பொண் புருஷன் தேடிக்கறா. எதுக்கு தடுக்கறே’ன்னு அத்திம்பேர் சொல்லியும் நடுக்கூடத்துல நிக்க வச்ச அட்டகாசம் பண்ணினியே மறப்பேனா உன்னை?”

“அன்னிக்குப் பிரிச்சு வச்ச எல்லாரும் நல்லவளாப் போயிட்டா. நான்தான் கெட்டவளா ஆயிட்டே னாக்கும்?”

“யாரைச் சொல்றே? நம்ம அம்மா, அப்பாவையா? அவா பிரிச்சதான் போடுவா, அவா மரபு வேறே. அவர்களுக்கு லவ் புரியாது. அவா மரபுப்படி தியேட்டர்ல சினிமா ஒண்ணா உக்காந்து பார்க்கறது தப்பு. நான் குத்தமே சொல்ல மாட்டேன். ஜூலை பத்து தேதிக்குப் பிறகு போய் விவரம் கேளுங்கோன்னேன், அப்பா கிட்டே. என் வேண்டுகோளை மீறலியே? எங்கம்மா அதுக்கு முன்னாடி அசிங்கப் படுத்தலியே, சோறு போட்டா. தலை பின்னி விட்டா. நல்லவனாடி. நல்லவனாடின்னு திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டா. எனக்கு அவாளைப் புரியறது. அவாகிட்ட எள்ளத்தனை ஆங்காரம் இல்லை. கவலை இருந்தது.”

“நான் ஆங்காரப்பட்டேனா உன் லவ்வுக்கு?”

“வேற என்ன பேர் சொல்றது? இன்னிவரை எங்கம்மா என்னத் தேவடியான்னு திட்டலை. இத்தனை வருஷம் கழித்து இப்ப நீ கேட்ட அந்தக் கேள்வியை. இதுக்கு வேறு என்ன பேர் சொல்றது?”

பத்மாவின் குழந்தையைத் தொட்டிலில் விட்டு விட்டு ராஜாமணி ரமணனோடு மனைவி அருகே வந்தான்.

“சரி போதும் வத்சலா! விடு. வா வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

“அத்திம்பேர்...” பத்மா குறுக்கிட்டாள்.

“போயிட்டு வரேன் பத்மா.”

“எம் மேல கோபமா?”

“இல்லை. இது அக்கா தங்கையோட சண்டை. எனக்குப் புரியறது. ஆனா வத்சலா எனக்கு மனைவி. இப்ப நீ பேசினவரைக்கும் போதும்.”

“அத்திம்பேர், உங்களுக்கு வருத்தமாயிருந்தா நான் மன்னிப்பு கேட்டுக்கறேன். வத்சலாகிட்டகூட கேட்டுக் கறேன்.”

“அடடே...அப்படி ஒண்ணும் நான் கேட்கலை. உன் கோபத்துல நியாயம் இருக்கு. கோபத்தைக் காட்டியாச்சு. கோபம் ஏன்னு சொல்லியாச்சு. போதுமே? மேல மேல பேச்சு எதுக்கு?”

விக்கி விக்கி அழுது கொண்டிருந்த மனைவியை அணைத்தபடி பிள்ளையோடு ராஜாமணி படியிறங்கி னான். சைக்கிள் ரிக்ஷா வைத்து வீடு வந்தான்.

பிரிஞ்சி மசாலா வயிற்றைக் குமட்ட வத்சலா வாந்தி யெடுத்தாள். இடுப்பு வலி எடுக்க மறுநாள் மாலை பெண் குழந்தை பெற்றாள்.

பெண் குழந்தை கத்தக்கூட திராணியற்றுப் பூஞ்சையாய் இருந்தது. பஞ்சப் பொதியாய் வைக்கப் பட்டிருந்தது.

“எனக்குப் பொண் இப்ப பொறக்கலைன்னு யார் அழுதா?” முதன் முதலாய் குழந்தையை மடியில் போட்டதும் வத்சலா அதைப் பார்த்துக் கலங்கினாள். இரண்டே

குழந்தைகள் போதும் என்று டாக்டரிடம் சொல்லிவிட்டாள்.

செலவு தலைகால் தெரியாமல் எகிறிற்று. வாடகை பாக்கியும், மளிகை பாக்கியும் நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொள்ள வைத்தன. அம்மாவுக்கு போஸ்ட் கார்டு எழுதிக் கடன் கேட்க, ராதா ஐநூறு ரூபாய் கொடுத்து விட்டுப்போனாள்.

ஏக திண்டாட்டத்துக்குப் பிறகு ராஜாமணிக்கு பதவி உயர்வு, கூட முன்னூறு ரூபாய் காசும் வந்தது. சேமிப்புக்கு நாலு காசு வேண்டும் என்று வத்சலா அருகே உள்ள குழந்தைக் காப்பகத்தில் டீச்சர் வேலைக்குப் போனாள். ஊர் குழந்தைகளுக்கு பணி செய்து தன் குழந்தைகளை வளர்த்தாள்.

வரவோ செலவோ, கடனோ சேமிப்போ காலம் யாருக்கும் எதன் பொருட்டும் காத்திருப்பதில்லை. மேடு பள்ளங்களை லட்சியம் செய்யாது ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

வத்சலாவின் பெண் குழந்தைக்கு ஐந்து வயதாகும் போது ராதாவின் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆயிற்று:

அடேங்கப்பா! கல்யாணமா அது? கோவில் உற்சவம் மாதிரி ஜானவாசத்தில் வானவேடிக்கை பொறி பறந்தது. வத்சலாவுக்கு இரண்டு பட்டுப்புடவைகள், ராஜாமணிக்கு இரண்டு ஜதை வேட்டி, பட்டுத் துண்டு வைத்துக் கொடுக்கப்பட்டது. முன்பக்கம் அதிகம் வழக்கை விழுந்த மாப்பிள்ளை. பெரிய விஞ்ஞானியாம். ஜெர்மன் தேசத்தில் வேலையாம், முப்பத்திரண்டு வயசாம். ராதாகூட கண்ணாடியும் கொஞ்சம் கூன் முதுகுமாய் இருந்தாள்.

ஆனால் பிள்ளை வீட்டார் போட்ட வைர அட்டிகை எல்லாக் குறைகளையும் மறைத்தது. ஹேமமாலினியில் கல்யாணம் நடத்துகிற தெம்பு அப்பாவுக்கு எப்படி வந்தது?

பஹ்ரெய்ன் போய் வந்த தம்பி பண்ணுகிற வேலை இது. சென்னைப் பட்டினத்து சி. ஏ. வும் கூட சேர்ந்து கொள்கிறான். நகையும் உடையும் ராதாவே சம்பாதித்துக்கொண்டான். ஜானவாசத்தில் கூடவே நடந்து வந்த பல பெண்களை வத்சலாவுக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை.

“இவ என்னுடைய மூத்த பெண் மாமி....மெட்ராஸ்ல்தான் இருக்கா.”

“அப்படியா...பார்த்ததில்லையே?” இப்போது உறுதுப் பார்க்கிறதைக்கூடத் தாங்க முடியவில்லை. வைரமூக்குத்திக்கும் டாலடிக்கிற கம்மலுக்கும் நடுவே வெறும் ஒற்றைத் தாலிக் கொடி மட்டும் போட்டுக் கொண்டு போனால் எல்லாப் பார்வையும் உறுத்தாமல் என்ன செய்யும்?

அம்மாவிடம் கிசுகிசுப்பாய் தன் ஆதங்கம் சொன்னாள்.

“அவ்வளவுதானேடி இந்தா.” அம்மா நடுத்தெருவில் தன் கழுத்தில் கிடந்த இரட்டை வடத்தைக் கழற்றி வத்சலா கழுத்தில் போட்டாள், கழுத்து கனத்தது. சுலபமாய் ஒன்பது பவுன் இருக்கும்.

பிள்ளை கொண்டு வத்தானாம். வத்சலா சங்கிலியோடு சுற்றி சுற்றி நடமாடினாள். ஓடிஓடி உபசரித்தாள்.

“ராஜாமணி, இங்க வாங்கோ, எப்படி இருக்கு இந்த வாட்ச்?” அப்பா கை நீட்டினார். தங்க வாட்ச் பளபளத்தது.

“நன்னாயிருக்கே, என்னது ரோலக்ஸா?”

“ரோலக்ஸ்தான். பிடிச்சிருக்கா?”

“ஏ...கிளாஸ்....”

“இந்தாரும். கையை நீட்டும். இதுவும் பஹ்ரெய்ன் சரக்குத்தான்.” மாப்பிள்ளை நாண வாட்ச்சை மாட்டினார்.

“என்கிட்ட ஒண்ணு இருக்கு. எதுக்கு இப்ப?”

“அதைக் கழட்டி என்னண்டே கொடுத்துரும்.”

“எதுக்கு இது?”

“எனக்கு வாட்ச் வேண்டாமா மாப்பிள்ளை?”

“தாராளமா எடுத்துக்கலாம். எனக்கெதுக்கு ரோலக்ஸ்?”

“அதேதான் நான் கேட்டேன், எனக்கெதுக்கு ரோலக்ஸ்? மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுன்னேன் கடை சிவன்கிட்ட. வாங்க மாட்டேன்பாரோன்னு பயமா இருக்குன்னான். எப்படித் தந்திரமா உம்ம கை மாட்டிட்டேன் பார்த்தேனா? உமக்குத்தான் நன்னாருக்கு ரோலக்ஸ்,”

“ரொம்ப தேங்க்ஸ்.”

“ரகுவுக்குச் சொல்லுங்கோ.”

“ரகு, ரொம்ப தேங்ஸ்ரா.”

“போங்க அத்திம்பேர். நன்றியெல்லாம் சொல்லிண்டு.”

“பஹ்ரெய்ன்லே என்ன வேலை?”

“சொன்னா சிரிப்பேள்.”

“எதுக்கு சிரிக்கணும்?”

“சர்வர் வேலை. ஃபைவ் ஸ்டார் ஹோட்டல்ல சர்வரா இருக்கேன். குமாஸ்தா வேலைக்குப் போனேன். அதைவிட இந்த பேரர் வேலைலே காசு அதிகம்னு தெரிஞ்சது, மாறிட்டேன்.”

“இதுல சிரிப்புக்கு என்ன இருக்கு?”

“சிலர் சிரிக்கறா.”

“ரகு, திருடல, கொள்ளையடிக்கல. நேர்மையான எந்த வேலையும் அவமானமில்லை. நல்லபடி வேலை

செய். நல்லபடி சேர்த்து வை. இதுல அவமானமே இல்லை. ஆல் த பெஸ்ட்."

"தேங்ஸ் அத்திம்பேர்."

"எதுக்குடா தேங்க்ஸ்?"

"அன்னிலேர்ந்து இன்னி வரைக்கும் நீங்கதான் அத்திம்பேர் எங்களுக்கு வழி காட்டி. எங்களுக்கு உரமே நீங்கதான். வாட்ச் என்ன வாட்ச் செருப்புத் தச்சப் போடணும் தோலை.." மச்சின்ன பொங்கி அழுதான்.

"போடா கூஸ்! நீ கஷ்டப்படறே. நீ சம்பாதிக்கிற. இதுல எனக்கு என்ன பங்கு? சந்தோஷமா இருந்தா சரி."

"சந்தோஷமா இருக்கேன் அத்திம்பேர்!"

"குடிக்கறே போலிருக்கே?"

"பீர் மட்டும் குடிக்கறேன்."

"எதுக்கு?"

"இல்லேன்னா அந்த ஊர் வெயிலுக்குச் சரிப்பட்டு வராது."

"ரைட். விமிட்டா வச்சுக்கோ எதையும்."

"தேங்க்யூ அத்திம்பேர். அப்பாகிட்ட சொல்ல வேணாம் இதை."

"மாட்டேன்."

கூட நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த வத்சலாவுக்கு வியப்பாய் இருந்தது தம்பி பேச்சு. 'சர்வருக்கா இத்தனை காக? சர்வருக்கா அஞ்சாயிரம் சம்பளம்?'

"மிச்சம்....டிப்ஸாவே அஞ்சாயிரம் வாங்குவேன்?"

கல்யாணம் முடிந்து புறப்படும் போது அம்மா கழுத்து நகையைக் கேட்டான். "எனக்கு ஒன்றும் கிடையாதா?" வத்சலா பொருமினான்.

"ரெண்டு பட்டுப் புடவை கொடுத்திருக்காண்டி ரகு. ரெண்டும் சேர்த்து மூவாயிரம் ரூபா விலை. என்ன விளை யாடறே?"

கழுத்தில் கனக்கிற நகையைக் கழட்டிக்கொடுத்ததும் மனசு கனத்துப் போயிற்று.

"உங்களுக்கு வாட்ச் கொடுத்துட்டு எனக்குப் புடவை கொடுத்தது ஏமாத்திட்டான் ரகு" வழியில் கண்ணில் ஜலம் துளிக்கப்பேசினான்.

"உனக்குக் கஷ்டமா இருந்தா சொல்லு. கழட்டி இப்பவே திருப்பிக்கொடுத்திட்டு வரேன்."

"எதுக்கு? நல்ல வாட்சா இருக்கு. நம்மால வாங்க முடியுமா? அதென்னவோ எனக்குப் பண்ணணும்னா யாருக்கும் மனசு வரலை."

"அப்படியில்லை வத்சலா. நீ அதிகம் எதிர்பார்க்கறே."

"ஏன் எதிர்பார்க்கக்கூடாது? நானும் கூடப் பிறந்த பிறப்புதானே?"

ஒரு வாரம் கழித்து தம்பி வீடு வந்தான். சின்னதாய் ஒரு தங்க பிஸ்கட்டை தட்டில் வைத்துக் கொடுத்தான். "வேணுங்கற மாதிரி பண்ணிக்கோ" என்று அன்பளிப்பாய் கொடுத்தான். சென்ட் பாட்டில், டிரான்ஸிஸ்டர், விளையாட்டு சாமான்கள் என்று கொடுத்தான்.

அத்திம்பேரைத் தனியே அழைத்து குசுகுவென்று பேசினான்.

நிலம் வாங்கப் போகிறானாம். வளசரவாக்கத்தில் பத்து கிரவுண்ட் காலி மனை பேசி முடித்து விட்டானாம். அதில் இரண்டு கிரவுண்ட் இவர் பெயரில் இருக்குமாம்.

பெயர் மட்டும் தான் இவருடையதே தவிர, ஆளுகை அவனுடையது.

“தாராளமா வாங்கேன். எப்ப வரணும் ரிஜிஸ்ட்ரேஷனுக்கு?”

“அதுல அரை கிரவுண்ட் என் பேருக்குத் தரப் படாதா?” வத்சலாவுக்குக் கேள்வி வந்தது. வெறும் பட்டாவுக்கு மட்டும்தான் புருஷன் பெயரா?

“போடி அசடு, ஒரு அளவு வேண்டாம் ஓசி வாங்கறதுக்கு?” ராஜாமணி திடமாய் மறுத்து விட்டான். கையெழுத்து மட்டும் போட்டு விட்டுத் திரும்பினான்.

ரகு மறுபடி பஹ்ரெய்ன் போக சி. ஏ. படித்த ஸ்ரீதர்யம்பாய் பயணமானான். இங்கு விட பம்பாயில் சி. ஏவுக்கு மதிப்பு அதிகமாம். இங்கு உள்ள நூறு ஃபைலுக்கு அங்கே உள்ள பத்து ஃபைல் சமமாம். அதாவது பத்து மடங்கு வருமானம். என்ன ஒரு கஷ்டம், நிரந்தர பாம்பே வாசம். அப்பாவும், அம்மாவும் தனியே இருக்க வேண்டும். ராதா இருக்கிறாள். ஒரு வருஷத்திற்கு ஜெர்மனி போக விசா கிடைக்கவில்லை. நிரந்தர பிரஜையாக நாளாகும். மேலும் ராதாவுக்குப் படிப்புப் பாக்கியிருக்கிறது.

“ஏன்னா நீங்களும் பஹ்ரெய்ன் போங்களேன்?”

“எதுக்கு?”

“நிறையப் பணம் கிடைக்குமே?”

“இது போதும் வத்சலா. இனிமே அங்கெல்லாம் போக என்னால முடியாது வத்சலா.... எனக்குக் குழந்தைகள் முக்கியம். அதுகளை விட்டுப் பிரிய முடியாது. உன்னை சாப்பாடு, இந்த வீடு, என் இரண்டு செல்வங்கள் இது போதும். இதுகளைக் கூட இருந்து ஆளாக்கினால் போதும்.”

ராஜாமணி காது கொடுத்து மேற்கொண்டு எந்த உபமானமும் கேட்கவேயில்லை. தீர்மானமாய் மறுத்து விட்டான்.

காலம் மேலும் ஓடிற்று. வத்சலாவின் பெண் ப்ரியா பூப்படைந்தாள். ‘நன்னுபாலிம்ப நடசி ஒச்சதியோ நா ப்ராண நாயகி’ என்று கண்மூடி வயலின் வாசித்தாள்.

அப்பாவோடு மியூசிக் அகாடமி கச்சேரிகள் அனைத்துக்கும் போனாள். பிள்ளை மிருதங்கம் கற்றுக் கொண்டான். மூவரும் ஜனவரி குளிரில் தலைசுற்றி மப்ளர் கட்டிக் கொண்டு நடு இரவில் வந்து கதவு தட்டுவார்கள். சங்கீதம் பற்றி விவரமாய் பேசுவார்கள்.

வத்சலாவுக்கு அவர்கள் பேசுகிற பாஷை புரிந்ததேயில்லை. “சங்கராபரணம் ரொம்பப் பிரமாதம்” என்று பாராட்டியபோது நழுட்டுச்சிரிப்பு சிரித்தார்கள். சாஸ்திரீய நடனம் பார்த்துவிட்டு வத்சலா கன்னத்தில் கை வைத்து அசந்தபோது ‘ஜதி தப்பறது’ என்று குறை சொன்னார்கள்.

“அப்ப சினிமால எது வந்தாலும் அபத்தம்னு சொல்றேளா?” வத்சலா சண்டையிட்டாள்.

“நோ. நெவர், சினிமால வேலை தெரிஞ்ச ஆள் நிறைய உண்டு. ஆனா வெளிய காட்டறபோது மசாலா மிக்ஸ் நிறைய....” பிள்ளை கட்டைக் குரலில் வாதம் புரிந்தான்.

“என்னமோ போ.... என்னை மாதிரி இருக்கறவாளுக்கு சினிமாதான் பெரிய மருந்து. காதுக்குக் குளுமையா பாட்டு கண்ணுக்குக் குளுமையா காட்சி மனசுக்கு இதமா காமெடி.”

“சினிமால கனவு சீன் வைக்கறாம்மா! நெஜமேயில்லை.”

“எதுடா நெஜம்? ஈயச் சொம்பும் இரண்டு ரும்பாடகை வீடும், இழுத்துக்கோ பறிச்சுக்கோங்கற சம்பாத்த

தியமும் தான் எனக்கு நெஜம். இதுல என்ன சந்தோஷம் வேண்டிக் கிடக்கு?"

"நம்ம அப்பா இருக்காளே இந்த வீட்ல?"

"போதும். இருபது வருஷம் குடித்தனம் பண்ணி. ரெண்டாயிரத்து நூறு தாண்டலை. ஒத்தை காஸ் குடித் தனமா இருக்கு. ரெண்டாவது சிலிண்டர் கிடைக்கலை."

"காஸ்தான் முக்கியமா?"

"ஏன் மண்ணா திங்கறே? காசு குடுத்து வாங்கற அரிசி பருப்புதானே கொட்டிக்கறே?"

"ஏம்மா கோவப்படறே?" பிள்ளை ஒதுங்கினான்.

"என்ன விவாதம்?" ராஜாமணி உள்ளே வந்தார். "இத்தனை வயசுக்கப்பறமும் அம்மாவுக்குக் காசாசை போகலைப்பா...." பிள்ளை முனகிற்று.

"என்னடா... என்ன சொன்னே? இழுத்து வச்சு குடு போடுவேன் படலா. யார்கிட்ட பேசறேன்னு ஞாபகம் வச்சுக்கோ. உன் வயசு என்ன.... என் வயசு என்ன?"

"இவ்வளவு கோபம் எதுக்கு வச்சலா?"

"எல்லாம் நீங்க குடுக்கற இடம். காசு ஆசையாம். காசில்லாமையாட இப்படி எருமை மாடு மாதிரி வளர்ந் திருக்கே?"

"அம்மா, அண்ணா சொல்ற பாயிண்ட் வேற...." பெண் இடைமறித்தாள்.

"செருப்பு பிஞ்சிடும். உள்ள போடி. முளைச்ச மூணு இலை விடலை. பேச்சைப்பாரு."

குழந்தைகள் மிரண்டு ஒதுங்கினர். ராஜாமணி நிலைப் படையைப் பிடித்துக் கொண்டு அசையாது நின்றார்.

"இப்படி கடுமையாக் கெட்ட வார்த்தையா குழந்தைகளைப் பேசறது எனக்குப் பிடிக்காது வச்சலா." நிதானமாய் ரசம் பிசைந்து கொண்டபடி பேச ஆரம் பித்தார்.

"உனக்கென்ன குறை....? ஏன் இத்தனை ஆத்திரம்? சாதாரண வாக்குவாதத்துக்கு இத்தனை கெட்ட வார்த்தை என்?"

"எனக்கு என்ன குறையா? ஆயிரம் குறை. யார் காது குடுத்துக் கேட்கப் போறா? எல்லாம் என் தலையெழுத்து."

"மனசு திறந்து சொல்லு வச்சலா."

"இன்னொரு சிலிண்டர் இல்லையென்னு முதல் குறை. கறிகாய் வைக்க ஐஸ் பொட்டியில்லையென்னு இன்னொரு குறை. ஊர் முழுக்கக் கறுப்பு வெள்ளை டிவி சீப்படறது. நான் அடுத்தவீட்டு வாசற்படியல உக்காந்து பார்க்கவேண்டி யிருக்கேன்னு குறை. திக்குக்கு ஒண்ணா பறந்து என் தங்கைகளும், தம்பிகளும் லட்ச லட்சமா சம்பாதிக்கறா. புருஷன் ராயப்பேட்டையை விட்டு அசையாம தரையைச் சூடுபடுத்திண்டிருக்காரே. தண்டக்கருமாந்திரமான்னு குறை."

"நான் எங்க ஒழியணும்னு நினைக்கறே நீ." முதன் முறையாய் ராஜாமணி அதிர்ந்து பேசினார்.

"எங்க வேணா ஒழியுங்கோ.... எனக்கு வேண்டியது..."

பளீரென்று எச்சல் கையால் ராஜாமணி வச்சலாவை அறைந்தார்.

"அப்பா!" பெண்ணும் பிள்ளையும் ஓடிவந்து அவர் கையைப் பற்றிக் கொண்டார்கள்.

"ச்சு.... இது எனக்கும் என் மனைவிக்கும் நடக்கற சண்டை. ரெண்டு பேரும் ஓரமா போய் நில்லுங்கோ....ம்."

10

இருவரும் சுவரோரம் ஒதுங்கி நின்றனர்.

வத்சலா கோபம் குறையாமல் கன்னம் பொத்தியபடி ராஜாமணியை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“ம்ம்.... சொல்லு உனக்கு வேண்டியது பொட்டி, நிறையப் பொட்டி. டிவி பெர்ட்டி, ஐஸ் பொட்டி, ரேடியோ, டேப் ரெக்கார்டர் பெட்டி, வீடியோ பொட்டி, இரும்பு பீரோ பொட்டி, நகைப் பொட்டி, பொட்டிப் பொட்டியா வாங்கி அடைச்ச வச்சுக்கறதுக்குச் சொந்த வீடுன்னு ஒரு பொட்டி. அதானே?”

“ஏன் என்ன தப்பு?”

“முட்டாள்! இந்தப் பிள்ளை இரண்டு வயசுல மூக்கு சளி நெஞ்சுல ஏறிச் செத்துப் போயிருந்தா? இந்தப் பெண் பிறந்த மறுநாள் குளிர்ல விறைச்ச நீலமாயிட்டிருந்தா? இந்தப் பொட்டியை வச்சு என்ன பண்ணுவே? இது புள்ளைப் பொட்டி, இது பொண்ணுப் பொட்டின்னு துணியால துடைச்ச வச்சுக்குவியா? திடகாத்திரமா இருக்கற பிள்ளைய எருமை மாடுங்கறே. பெண் குழந்தையைப் பட்டி சிறுக்கிங்கறே. என்ன நினைப்பு உனக்கு?

“தயவு செய்து என் குழந்தைகளுக்கு உங்க வீட்டு மனுஷாளை உதாரணம் காட்டாதே வத்சலா! தியேட்டர் நடுவுல இன்னொருத்தன் தொடைல கை வச்சுண்டு எதிர் காலக் கணக்குப் போட்டா ஒரு தங்கை, நெஞ்சு தழைஞ்சு முலைக்காம்பு சுருங்கிப் போறவரைக்கும் உத்தியோகம் பார்த்துட்டுக் கல்யாணம் பண்ணிண்டா ஒருத்தி. தூசியும் மணலும் வெப்பமும் குளிரும் உள்ள தேசத்துல அஞ்சா யிரம் ரூபாய்க்கு தட்டு அலம்பிக் காசு சம்பாதிக்கறான் ஒரு தம்பி. எங்கே திருடன் அதிகமோ, எங்கு கள்ள மார்க் கட் அதிகமோ, எங்கு கறுப்புப்பணம் அதிகமோ அங்குதான் எனக்கு சம்பாத்தியம் அதிகமனு இன்னொருத்தன் போனான். அது வாழ்க்கையே இல்லைங்கறது என் கணிப்பு இது என் தீர்மானம். அவா கணிப்பு வேற. அதை தூன் விமர்சனம் செய்ய மாட்டேன்.

“பதினெட்டு வயசுல கல்யாணம் பண்ணி எனக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட உன் சந்தோஷத்துல பாதிசூட அந்த ஹென்மங்கள் அனுபவிச்சிருக்க முடியாதுன்னு எனக்குத் தெரியும். உனக்கு புரியலை. நான் தேடினது ஒரு நிறைவு. எனக்கு அந்த நிறைவு இந்தக் குழந்தைகள் மூலம் கிடைச்சாச்சு. உனக்கு கிடைக்கலைன்னா அது உன் துரதிருஷ்டம்.

“அதோ அந்த ஜன்னலுக்கு வெளியே, ஒண்ணு நிக் கறதே என்னை மாதிரி, அது என்ன மரம் தெரியுமா? இரு பது வருஷமாப் பார்க்கறியே, என்ன மரம்னு தெரியுமா உனக்கு? அது வில்வ மரம்.

“பூத்துக் குலுங்காது. பழம் விழுந்தா திங்க முடியாது, பசேல்லு அது பாட்டுக்கு வளரும். பூ இல்லை, பழம் இல்லைன்னு அதைத் தண்டக்கரும்மாந்திரம்னு யாரும் சொல்வாளா? அது அருமை யாருக்குத் தெரியுமோ அவா னுக்குத்தான் தெரியும். எப்பேர்ப்பட்ட மருந்துன்னு விவரம் உள்ளவனுக்குப் புரியும். என்னை மட்டுமில்லை! எதையும் தண்டக்கருமாந்திரம்னு இனிமே சொல்லாதே!

“இந்தக் குழந்தைகள் இரண்டும் தியாகராஜர் பிறந்த நாள் அன்னிக்கு மேடைல உட்கார்ந்து பஞ்சரத்ன கீர்த் தனம் பாடித்து. கண் கலங்கிப் போச்சுடி. ‘பகவானே! எப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியம் எனக்கு’ன்னு விம்மி விம்மி அழுதேன். தியாகையர் கிருதிக்கு அழறேன்னு நினைச் சுண்டா பக்கத்தில் இருக்கிறவா.

“பரம சந்தோஷம்! இந்தக் குழந்தைகள். லட்சம் பெட்டிக்கு ஈடாகுமாடி இந்த சிறுசுகளுடைய புத்தியும் தெளிவும்? என் கண்ணெதிர்க்கக் குழந்தைகளை ஏதாவது சொன்னே வெட்டிப் பொலி போட்டுருவேன்.”

சோற்றை உதறித் தள்ளிவிட்டு எழுந்தார். கையலம் பினார். சட்டை மாட்டி வெளியே கிளம்பினார்.

“அப்பா...” மறுபடி குழந்தைகள் குழந்து கொண்டன.

“காசு... நான் எங்கயும் போக மாட்டேன்டா இந்த ராயப்பேட்டையே தண்டக்கருமாந்திரமாத் தரையைக்குடு பண்ணிண்டு உக்காந்திருப்பேனே தவிர, உங்களை விட்டுப் பிரிய மாட்டேன்.”

செருப்பை மாட்டிக் கொண்டு கிளம்பினார்.

பெண்ணும் தாவணி உடுத்திப் பின்னால் ஓடினாள். சற்று நேரம் அம்மாவையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிள்ளை தானும் செருப்பு மாட்டித் தந்தையைப் பின் தொடர்ந்தான்.

கடற்கரை மணலில் நீலக்கடலை வெறித்துக் கொண்டிருந்த அப்பாவின் இடதும் வலதுமாய் குழந்தைகள் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

‘நிதி சால சுகமா?’ தகப்பன் தொடங்கக் குழந்தைகள் பாடினார்கள்.

‘தெரியலைடா. எனக்குத் தெரியலை. உங்கம்மா கரெக்டா இருக்கலாம். காசு மகா முக்கியம்னு உங்கம்மா சொன்னது கரெக்டா இருக்கலாம். என்னால் அப்படி நினைக்க முடியலை. அவளுக்கு எத்தனை கஷ்டமோ? உள்ளே எத்தனை ஆசையோ? அதை அலட்சியப்படுத்தினது தப்பா இருக்கலாம். ஆனா இப்பக்கூட அதிகக் காசு எதுக்குன்னு தோன்றதே தவிர...”

தகப்பன் பேச முடியாமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழ, பெண் அவன் முதுகை தடவிக் கொடுத்தாள். பிள்ளை கடல் வெளியை வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ராஜாமணி சுட்டிக்காட்டிய வில்வமரத்தை வத்சலா திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. மரத்துக்கு அப்பால் தெரியும் தெருவையே நாள் பூராவும் வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பஹரெய்ன் தம்பிரகு மறுபடி வந்து வீடு கட்ட ஆரம்பித்து விட்டான். ஸ்ரீதரும் அவனும்

காசு போட்டு மாடியும் கீழுமாய் பதினாறு அறைகள் கொண்ட வீடு கட்டுகிறார்கள். எப்போது முடியுமோ அப்போது வந்து இங்கே நிரந்தரமாய்க் குடிபெயர்வார்கள். ராதா ஜெர்மனி போய்விட்டாள். பத்மாவும், செந்தமிழ்ச் செல்வனும் தூத்துக்குடி குடிபெயர்ந்து விட்டார்கள். அதே உரத்தொழிற்சாலை ஆபீஸ். தூத்துக்குடியில் செல்வகம்மி. அதே சமயம் எல்லா வசதிகளும் உண்டு. அம்மாவும் அப்பாவும் ஜெர்மனிபோய் விட்டு வந்தார்கள். புதுமனையில் குடியேறினார்கள். அம்பாஸிடர் காரில் தீர்த்த யாத்திரை போனார்கள். வத்சலா வந்தால் ஏதாவது வம்புவரும் என்று ஒதுங்கினார்கள். இதைக் கொடு, அதைக் கொடு என்று கேட்கிறதாய் குற்றம் சொன்னார்கள்.

வத்சலா வீட்டை விட்டுப் போவதைக் குறைத்தாள். ராஜாமணியோடு பேசுவதைக் குறைத்தாள். குழந்தைகளோடு ஓரொரு வார்த்தைகளோடு நிறுத்திக் கொண்டாள். பெண் கல்லூரி போகத் துவங்கினாள். பிள்ளை வேலை தேட ஆரம்பித்தான்.

“ஏமாத்திட்டேன் என்னை... எல்லாருமா சேர்ந்து ஏமாத்திட்டேன். எட்டாவது வரைக்கும் போதும்னு படிப்பை நிறுத்திட்டுப் பதினெட்டுவயசுல குமாஸ்தாவுக்குக் கல்யாணம் பண்ணித் தள்ளிட்டுப் பாரம் குறைஞ்ஞன்னு ஒதுக்கிட்டேன். என் கல்யாணக்கடனை அடைக்கிற சாக் கில் முலைக்கு ஒருத்தரா ஓடி உங்களை உசத்தி உசத்தி பிரிஞ்சுட்டேன். உசந்த பிறகு நான் இளக்காரமாயிட்டேன். நான் லவ் பண்ணியிருக்க முடியாதா? லவ் பண்ண விட்டிருபேளா? ஆமா.... தேவடியாத்தனம் தான்னு நெஞ்சை நிமிர்த்திப் பேசினாளே ஒருத்தி? அப்பாவும் அம்மாவும் வெட்கம் கேட்டு விஜிடபிள் பிரியாணி திண்ணாளே அன்னிக்கு? நான் எம். எட். படிச்சிருக்க மாட்டேனா? எட்டாவது போதும்னு நிறுத்தினது யார்? தட்டு அலம்பறானாம்; திருட்டு கணக்கு எழுதுறனாம். நாறின காசா அது? பூஞ்சையா

பொண்ணு பிறந்ததுக்கு யார் காரணம்? நானா? மோர் சாதம் சாப்பிட்டா பூஞ்சைக் குழந்தைதான் பிறக்கும்.

“பொட்டிக்கு ஆசைப்படறேனாம் பொட்டிக்கு ஒரு காலத்துல மனுஷா நிலம் நீருக்கு ஆசைப்பட்டா. அப்புறம் நகைக்கு ஆசைப்பட்டா. இப்ப பொட்டிக்கு ஆசைப்படறா. வீட்டுக்கு ஆசைப்படறா. என்ன தப்பு? உட்கார்ந்து தோசைக்கு உளுந்து அரைச்சதுண்டா என் வீட்டு ஆம்பிளை? குழந்தையை கொன்னுட்டுப் பொட்டி வாங்கிண்டு வான்னா சொன்னேன்? அந்தக் குழந்தை களுக்கும் சேர்த்துதான் சொன்னேன். பெத்ததுகளைப் பிரிச்சுப் போட்டா விட்டுருவேனா? மாட்டேன். எனக்குப் பொட்டி வேணும்.

“டிவி பொட்டி, வீடியோ பொட்டி, ஜஸ் பொட்டி வேணும். உங்களால முடியலைன்னா விடுங்கோ. என் குழந்தைகள் கிட்டேர்ந்து வாங்கிக்கறேன்.”

மரத்துக்கு அப்பால் தெருவில் ப்ரியா நடந்து வருவது தெரிந்தது. யாரோ கூட வந்தவன் நின்று பேசினான். கையசைத்து விட்டுப் போனான். ப்ரியாவின் அசைவில் துள்ளலும் லஜைஜையும் தெரிந்தன.

வத்சலா அடிபட்ட பாம்பானாள். உள்ளே திமிருகிற குதிரையைக் கால்பக்கம் முள் கம்பியால் குத்தினாள். லகாணை இறுகப் பிடித்துச் சாட்டையைச் சொடுக்கினாள். உள்ளே கறுப்புக் குதிரை கோபம் கொண்டு விரைந்தது. மேலும் மேலும் சாட்டையடி! பேயாய் பறந்தது.

“யாருடி அது?”

“கிநேகிதன்மா.”

“கிநேகிதன்னா?”

“நம்ம ஜாதி தாம்மா.”

“நம்ம ஜாதின்னா...”

“வயலின் வாத்தியார் பையன்.”

“எங்க இருக்கான்?”

“தெருக் கோடில...”

“வாடகை வீடா?”

“ஆமாம்.”

“அப்ப நம்ம ஜாதியில்லை.”

“அம்மா...”

“ப்ரியா, இப்படி வா. உங்கப்பா அறைஞ்சுட்டா நான் ஓய்ஞ்சுடமாட்டேன். என்னை மாத்திக்க மாட்டேன். நம்ம ஜாதி எதுன்னு தெரியுமா?”

“தெரியும். பிராமின்ஸ்.”

“இல்லை; ஏழை ஜாதி! அந்த வயலின் வாத்தியார் ஏழை ஜாதி. இப்படியே காலம் காலமா இருக்க எனக்குப் பிடிக்கலை. உங்கப்பா கொடுக்காததை எனக்கு நீயும் உங்கண்ணாவும் கொடுக்கணும். இந்த வீட்டை விட்டு வேற வீட்டுக்கு மாறணும். பொட்டி வைக்கிற பொட்டி வீடா வாங்கித்தான் ஆகணும். இது என் கனவு. என் லட்சியம். இது நடக்கற வரைக்கும் உனக்கும். உன் அண்ணனுக்கும் கல்யாணம், கார்த்தி, லவ், அது, இது, எதுவுமில்லை. ஒழுங்காப் படி நிறைய சம்பாதி. அப்புறம் எவனை வேணா கல்யாணம் பண்ணிண்டு போ. உங்கண்ணாக்கிட்டயும் சொல்லிடு. இது செய்து முடிக்கல நீங்க ரெண்டு பேரும்...என் நெஞ்சு வேகாது. இது சத்தியம்.”

பெண் மிரண்டு தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். இரண்டு மணி நேரம் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

எழுந்து முகம் அலம்பினாள்.

84 □ வில்வமரம்

“அம்மா, நான் வயலின் வாத்தியார் வீடு வரைக்கும் போய்ட்டு வரேன்.”

“எதுக்கு?”

“இனிமே என் கூட வராதே. எனக்கு வேற வேலை இருக்குன்னு அந்தப் பையன் கிட்ட சொல்றதுக்கு.”

“போ! போய் முதல்ல சொல்லிட்டுவா! நான் ராட்சசி யாப் படுவேன் இப்ப. பின்னால ஒரு நாள் புரியும்.”

“புரியறதும்மா.”

“என்ன புரியறது?”

பெண் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். “எனக்கும் புரிஞ்சதை உனக்குச் சொல்ல மாட்டேன்.”

“வேற யாருக்குச் சொல்வே?”

“என் குழந்தைகளுக்குச் சொல்வேன்.”

பெண் படியிறங்கிப் போனாள்.

வெளியே வில்வ மரம் அசையாது நின்று கொண்டிருந்தது.

□□□